

הלב הלבן

מאת אילן חצור

המחזה מתרחש תוך 24 שעות, בערב ל"ג בעומר,

הדמויות: (תפקידים קבועים)

- 1.שעיה:בן 45, גרוש, זמר ומנהיג להקת חתונות "הלב הלבן"
- 2.מקי:אחיו הצעיר, בן 35 אב לחמישה, חוזר בתשובה, גיטריסט חבר בלהקה.
- 3.פיטוסי:בן 55, מוזיקאי עבר, האמרגן והמנהל של הלהקה
- 4.לינה - עולה מרוסיה, סניטרית בבית חולים ועובדת נקיון במכון יופי, כנרת
5. סימון - זמרת בעבר, חברתו לשעבר של שעיה, בעלת מכון יופי.

(תפקידים מתחלפים - שחקן ושחקנית)

שוטרת

שני מעקלים (פועלי במה)

אמירה - בדווית, אחות ראשית בבית חולים

דחבש – איש עסקים עשיר, בעל בתי קזינו ואולמות שמחה.

זהבה דחבש - הבת של דחבש הגדול, הכלה המיועדת.

שמשון כליף - המאסטר, כנר ומורה זקן ורב תהילה..

מוזיקאים:

עזורה (איהאב) - כינור ,

שם (אילן שם) - קלידן +סמפלריסט,

בן עמי (אילן בן עמי)- גיטרה, עוד, סאז,

תומר (תומר שלום) מתופף

המחזה הוצג לראשונה בשנת 2001 בתיאטרון באר שבע

בימוי: אילן חצור

תפאורה: לילי בן נחשון

תלבושות: דליה פן

תאורה: עמיר ברנר

מוזיקה: ישראל ברייט

שחקנים: מתי סרי, עמוס לביא, שולה רווח, צאלה אחרק, אודי בן דוד, אריאל

פורמן, רויט גליקו

נגנים: אילן שס, תומר שלום, אילן בן עמי.

מערכה ראשונה

תמונה 1 - הבית של שעה - אחרי צהרים

הלהקה מנגנת בחזרה, שעה שר.

פיטוסי ודחבש צופים בחלק מהחזרה, פניו של דחבש לא נראות אך הוא מטיל את צילו... הם מתלחשים ויוצאים.

מדוע את שואלת

האם חלפו געגועי?

הביטי אל פני

הביטי אל פני

האם אינך שומעת

את הדם שבעורקי?

רק אל תגידי די

רק אל תגידי די

לבי כמו חמור

ששקע בביצה,

בועט ונוער,

מנסה להשתחרר

על כל אהובי

אני מתיז בבוץ

את תבן חיי

אני בחרתי במוץ.

הקשיבי לכינור

אשר בבכי מתאונן

על טפשות פרידתנו

לא חדל הוא לקונן.

השיר מסתיים בסולו לכינור וירטואוזי. מקי קם ומתחיל לארוז את הכלי שלו.

שעיה: לאן?

מקי: לבית כנסת.

שעיה: תשב, ההוא שלך לא יברח.

מקי: אני צריך להגיע הביתה מוקדם, ירדן חולה.

שעיה: שיקח כדור, אני רוצה שנעשה עוד פעם את "הלבנה בוכה"

אילן: הלבנה לא בוכה - אנחנו בוכים! הביתה.

שעיה: עופו לי מהעיניים, עצלנים.

מתחילים לנתק את הציווד, נכנס פיטוסי

מקי: נו מה הוא אמר?

פיטוסי: מאוד אהב, מאוד מאוד אהב. סחתיין יא עזורה, איך שדחבש התלהב ממך...

שעיה: עוד קליינט, זה הכל.

פיטוסי: פה אתה טועה. חבר'ה, מחר כולם בשבע באולם...

מתחילים לקפל את הכלים שלהם

בן עמי: אמרת שהחופה בתשע ואנחנו בכלל עולים בעשר.

פיטוסי: אני רוצה שתעשו כיוון כלים, שהסאונד יהיה מושלם, חוץ מזה....

שעיה: פיטוסי, ממתי אתה ממונה על הסאונד?

פיטוסי: אם לא איכפת לך, אני הייתי...

שעיה: כולנו היינו ותראה אותנו היום! אפשר לבוא בשקט בתשע.

פיטוסי: חבל, יהיו שם אוכל ושתיה שחורנים כמונו לא הכנסנו לפה בחיים. שלושה

שפים מפרז עובדים על החתונה הזאת.

בן עמי: שמעתי שדחבש הוציא רבע מליון דולר על החתונה.

שס: כמה שהכלה יותר מכוערת, ככה החתונה צריכה להיות יותר מפוארת

פיטוסי: ששש... למה לשון הרע? אז קבענו? שבע על השעון, כולם באולם, מגולחים

פיקס, נעלים מצוצחצות. חברה תהיו רצינים, יהיו שם בעלי אולמות אירועים

מכל האזור, בעלי חברות תקליטים, מפיקים מהטלוויזיה, שדרנים ברדיו, זמרים,

כולם חברים של דחבש. הכנתי מאתים עותקים מהדיסק שלכם, לחלק להם אותו

אחרי ההופעה. מחר אינשאללה אנחנו יכולים לשמוע את עצמנו ברדיו, או לקבל

הזמנה לטלוויזיה.

אילן: הרס"ר, איפה החליפות שלנו?

פיטוסי: יחכו לכם מחר באולם.

בן עמי: מה עם הציוד?

פיטוסי: תעמיסו אותו עכשיו על הואן...

שעיה: פיטוסי, אנחנו אמנים, לא סבלים. תשאירו פה, מישהו כבר יקח אותו.

הנגנים יוצאים, עזורה שולף בקבוקון מכיסו.

מקי: עזורה, תעשה לעצמך טובה - תשמור מרחק מהבקבוק.

שעיה: הוא שומר ממנו מרחק, הבעיה שהבקבוק בא אצלו, המאניק.

מקי: אסור לו.

פיטוסי: אתה שכן שלו, תשמור עליו?

שעיה: תן לו לשתות, כולה דלק, לא ממלא - לא נוסע, לא ככה עזורה?

מקי: (מסמן לשעיה בכעס שישתוק, לעזורה) פגשת את הבן שלך? (עזורה מנענע ראשו

לשלילה) אני אבוא אליך בלילה, ונתקשר לאמא שלו. אבל אתה חייב לעשות

הפסקה. חייב.

עזורה מהנהן ויוצא. מקי שעיה ופיטוסי נשארים.

פיטוסי: (למקי) דברת איתו?

מקי: עוד לא.

פיטוסי: למה אתה מחכה? תביא לי.

פיטוסי לוקח דף ניר וניגש איתו לשעיה

- פיטוסי: שעיה אני מסתכל על הרשימה של השירים למחר...
- שעיה: אחרי שתגמור תתן אותה למקי, שלא יתבלבל מחר כמו שהוא התבלבל בחזרה.
- פיטוסי: יש בעיה עם השירים.
- שעיה: אין בעיה עם השירים. אתה לא קובע לנו מה נשיר, תודה שלום.
- פיטוסי: מקי...
- מקי: תראה שעיה, אתה יודע שאני מאוד אוהב את השירים שלך.
- שעיה: תגיד לא היית בדרך לפגישה עם ההוא?
- מקי: אבל דברנו שניתן חצי חומר שלך, חצי "קאווריס" לשירים של אחרים, וברשימה הכנסת לפחות עוד שעה שלך...
- שעיה: שלנו, מקי, השירים שלנו!
- מקי: עכשיו זה שלנו?
- פיטוסי: זה לא אומר שהמוזיקה שלך... שלכם, פחות טובה...
- שעיה: אז אין בעיה.
- מקי: יש בעיה, ואתה מטייח אותה. תקשיב רגע לפיטוסי, יש לו הצעה...
- שעיה: אני קובע מה ננגן. פיטוסי שידאג שמישהו יעמיס ויפרוק את הצידוד, למשל, במקום להיות לי ועדה אמנותית. עכשיו תקשיב קטן אמונה שכמותך...
- מקי: אני קטן אמונה?
- שעיה: כן, אתה, להאמין ברבוננו של עולם זה קל, תנסה להאמין בעצמך לשם שינוי. וגם אתה תקשיב, אדון פיטוסי. אם אנחנו נמשיך לעשות קאווריס, בחיים לא נצא מהקטע של החתונות, בחיים! הסיכוי היחיד שלנו הוא בלהביא את עצמנו, את המלים שלנו, והלחנים שלנו, את הקול שלי, והגיטרה שלך, והכינור של עזורה, שמעתם איך הוא ניגן היום, מי עוד יכול לנגן ככה בארץ?
- פיטוסי: הכל נכון, ואם היינו מנגנים מחר באיזה מועדון, היה אפשר בכיף לנסות חומר מקורי, אבל זאת חתונה, ואנשים בחתונה רוצים לשמוע שירים מוכרים, שירים

- שמחים, לא כמו השיר האחרון שניגנתם, שהוא מאוד יפה, אבל עצוב! אנשים
 בחתונה לא רוצים לשמוע על בוך וחמורים ופרידות...
 שיעיה: מה עם מה שאנחנו רוצים? כמה זמן אפשר לדרוך במקום עם ביצועים לשירים
 של אחרים? אנשים שלא קבלנו ללהקה כי הם לא ידעו להחזיק כלי ביד או
 לשיר כמו בני אדם, מוציאים היום דיסקים ומושמעים בכל מקום, למה? כי הם
 היו נאמנים לחומר שלהם והלכו איתו עד הסוף, רק אנחנו עוד תקועים עם הורי
 החתן, הורי הכלה.
 מקי: אין בזה שום דבר רע...
 שיעיה: נמאס לי לעלות לבמה דרך המטבח
 מקי: זאת מצווה, לשמח חתן וכלה.
 שיעיה: אז תעשה את זה בחינם, נראה אותך.
 פיטוסי: אין מה לעשות, מי שרוצה וילה...
 שיעיה: כן כן, צריך לנגן מול רבע עוף... כמה פעמים אפשר לשמוע את זה? אני אין לי
 וילה וגם לא עצבים לשטויות שלכם.
 פיטוסי: (למקי) דבר אל העצים והאבנים וגומר. להתראות מחר.
פיטוסי יוצא.
 מקי: למה אי אפשר לדבר איתך בלי שתכעס?
 שיעיה: מה קורה לך מקי?! מילא שפיטוסי ידבר ככה, אבל אתה? אם אתה לא תאמין
 בחומר שלנו, מי יאמין? מי? איך אתה רוצה שיכירו את השירים שלנו אם לא
 ננגן אותם?
 מקי: תעשה מה שאתה רוצה.
 שיעיה: זה בדיוק מה שאני אעשה!
 מקי: חשבת פעם שאולי דוקא בגלל זה אנחנו קצת... תקועים?
 שיעיה: אנחנו לא תקועים!
 מקי: אני מרגיש תקוע.

שעיה: אז תגוון, אולי תחזור בשאלה, יהיה נחמד לקבל אותך בחזרה. אתה לא רואה שאנחנו קרובים? האירוע הזה יכול להקפיץ אותנו, נחלק את הדיסק, נביא יחצ"ן, נביא מנהל כמו שצריך, לא פיטוסי העיף הזה...

מקי: פיטוסי העיף הזה השיג לנו את ההופעה הזאת!

שעיה: אפשר לחשוב, השיג לנו הופעה במדיסון סקוור גארדן... אתה לא מרגיש את זה?

מקי: מרגיש מה?

שעיה: הזמן שלנו הגיע. אנשים היום הרבה יותר פתוחים למוזיקה שלנו, אם רק נהיה טובים, אם רק ניתן את מה שיש לנו... גם אתה מרגיש ככה?

מקי: אני לא...

שעיה: מקי, לאיפה נעלמת האמונה שלך כשצריך אותה?

מקי: בעזרת השם נצליח סוף סוף.

יוצא, שעיה צועק אחריו

שעיה: תתפלל טוב, אתה שומע? אל תחפף! רק זה חסר לנו, להסתכסך עם ההוא שלך...

שעיה חוזר להתאמן, שר ומנגן. דפיקות בדלת. יוצא לפתוח.

שעיה: בסדר בסדר אני פותח, מה קרה? מלחמה?

(מבחוץ עולות פתאום צעקותיו ואנשים אחרים)

מה זה? מה? לא מעניין אותי בית משפט. תעופו מפה... מה אתם עושים? לא לשם,

בחדר ההוא אין כלום...

נכנס עם שוטר ואחריו מעקלים

שוטרת: מה יש פה?

שעיה: זה לא שלי, זה של הלהקה, אסור לכם לגעת בזה.

שוטרת: איזה להקה?

שעיה: "הלב הלבן"

שוטרת: (מראה לו את הטופס) בבקשה, חייב מספר אחד "שעיה חנוך", חייב מס.

שתיים: להקת הלב הלבן". תרימו חבר'ה.

- מעקל: הכל?
- שוטרת: הכל כולל הכל.
- שעיה: רגע אחד, מה אתם עושים? יש לנו הופעה מחר...
- שוטרת: תשמע מר חנוך, כמה שנים אתה מקבל התראות על החוב הזה? שלוש לפחות, בעיה שלך שהתעלמת. תנסה לגייס את הכסף מחר, ישחררו לך על המקום.
- שעיה: איך אני אשלם את החוב אם את לוקחת ממני את כלי העבודה שלי?
- שוטרת: לפי החוק אני חייבת לעקל את כל המטלטלין שבדירה חוץ מהתנור, המקרר, המיטות...

(שעיה רץ ולוקח עוד שתלוי על הקיר)

- שעיה: קחי את התנור המסריח!
- שוטרת: כלי מיטה, שמיכות וסכו"ם. אחרת אני מקבלת על הראש.
- שעיה: תורידו את זה תכף ומיד, אנשים מביאים עם הציוד הזה לחם לילדים שלהם!
- תקחו את הכל, רק לא את הציוד!

מנסה לעצור את הפועלים, השוטרת מתערב

- שוטרת: אדוני תיזהר, אני מציעה לך להירגע.
- שעיה: לא את הציוד, אני מתחנן שוטרת. יש לנו מחר את האירוע הכי חשוב בקריירה שלנו.
- שוטרת: אתה זמר הא?
- שעיה: איך את יודעת?
- שוטרת: אתם ניגנתם בחתונה של בת דודה שלי. יש לך קול יפה.
- שעיה: תודה.
- שוטרת: מאוד נהנינו אני ובעלי. אמרתי לו שאם היינו מתחתנים עוד פעם, מה שבכלל לא בא בחשבון, הייתי מזמינה אותכם. כמה אתם לוקחים לערב?
- שעיה: גרושים. יש לנו הנחות ל... כוחות הבטחון.
- שוטרת: טוב לדעת
- שעיה: בטח יש לך פינה חמה קטנה... בלב אני מתכוון, למוזיקה...

שוטרת: בטח שיש, למוזיקה, תמיד.

שעיה: מתחת למדים, את בן אדם טוב.

שוטרת: לא נורא, גבר, הכל חויות, בסוף תעשה מזה שיר.

מבחינה בכלי המוזיקה.

שוטרת: מה יש שם?

שעיה: לא את הכלים, לא את הכלים...

יוצאים תוך כדי צעקות, קטע תיפוף חזק, שקט.

תמונה 2 - מכון יופי - שעתיים אחר כך

סימון מסדרת שמלת כלה.

קול אשה: (מבחוץ) לילה טוב, סימון.

סימון: ביי בנות! מחר ל"ג בעומר, יש לנו בערך מליון כלות, אז תבואו בזמן!

מתחילה לשיר תוך כדי כתיבה

האדם מלון אורחים

כל הזמן באים הולכים...

נכנס מקי, מקשיב לשירה

מקי: הקול שלך נשאר יפה.

סימון: הקול שלי התחרבן לגמרי. שלום מקי!

מקי: שלום סימון.

פורשת ידיה לחבקו, הוא נרתע

סימון: לחיצת יד גם אסור?

מקי: אני מצטער...

סימון: כמה זמן אתה ככה?...

מקי: שלוש שנים.

סימון: אי אפשר להגיד שלא היו סימנים... דוקא יפה לך. סקסי.

מקי: נו באמת.

סימון: אז מה שלום... (חוזרת בה) מה שלומך?

- מקי: ברוך השם. מקום יפה יש לך פה, מפואר.
- סימון: לפני שלוש שנים התחלתי עם מייבש שיער, חבילה רולים ושני זוגות מספריים. היום אני מעסיקה חמש בנות.
- מקי: כל הכבוד.
- סימון: הייתה לי ברירה? הייתי חייבת לחיות ממשהו. רציתי לשיר, אבל סתמתם לי את הפה...
- מקי: בינתיים את סותמת לנו את הפה.
- סימון: על מה אתה מדבר?
- מקי: מה זאת אומרת? את עיקלת את כל הציוד שלנו היום!
- סימון: היום? באמת? מתי?
- מקי: לפני כמה שעות.
- סימון: הגיע זמן. כבר שלוש שנים התביעה שלי שוכבת בהוצאה לפועל.
- מקי: על מה תבעת אותו?
- סימון: פגיעה בקריירה, הפרת חוזה, אתם לא טרחתם להגיש כתב הגנה.
- מקי: אני לא ידעתי על התביעה הזאת!
- סימון: בעיה שלך ששעיה לא סיפר לך, ואם אני זוכרת טוב, זאת לא הבעיה היחידה שלך איתו.
- מקי: סימון, אנחנו לא יכולים לנגן בלי הציוד.
- סימון: כבר שכחתי לגמרי מהתביעה הזאת... גם את הכסף אני כבר לא צריכה היום...תודה לאל
- מקי: תשחררי לנו את הציוד. בבקשה. אנחנו מנגנים מחר באירוע מאוד חשוב.
- סימון: (מופתעת) החתונה של זהבה, הבת של דחבש הגדול?
- מקי: כן. איך את יודעת?
- סימון: איזה אירוע גדול אחר יכול להיות פה באיזור? מענין, מענין...
- מקי: זה אירוע מאוד גדול ו...

- סימון: אני יודעת, אני מכינה את הכלה. מה אני אעשה איתה רק ריבונו של עולם יודע.
 אז אתם מנגנים שם? חשבתם שהוא יקח מישהו קצת יותר...
- מקי: אנחנו לא מנגנים שם כי אין לנו ציוד. סימון, תעשי טובה גדולה, מחר על הבוקר תבקשי מההוצאה לפועל לשחרר לפחות את המגברים, את חייבת ללכת לקראתנו.
- סימון: אני לא חייבת כלום, אם כבר אתם חייבים לי.
- מקי: את לא פוגעת רק בשעיה, את פוגעת בפרנסה של אנשים אחרים, זאת אכזריות.
- סימון: אני לא זוכרת אותך אומר אותו דבר כששעיה זרק אותי מהלהקה ופגע בפרנסה שלי. מה זה היה אז? עדינות? בעצם אני לא זוכרת אותך אומר משהו, פשוט נעלמת.
- מקי: לאנשים שמנגנים היום בלהקה, אין שום קשר לענין ההוא.
- סימון: אבל אתה מקי, לך היה קשר ל"ענין ההוא", שדרך אגב עומד לפניך ויש לו שם, ולא סתם קשר - קשר עמוק, קשר של חברות ויצירה ומוזיקה... היה לנו קשר טוב, לא מקי? למה הוא נקטע?
- מקי: כי, את יודעת איך זה...
- סימון: כי זה מה ששעיה רצה, ואתה כמו תמיד אמרת אמן. כמו שאמרת: היו סימנים.
- מקי: אני דוקא מאוד כעסתי על שעיה...
- סימון: יומיים אחר כך כבר עשית חזרות עם הזמרת המחליפה. אתה לא צייצת שהוא דרך עלי כמו שאתה לא צייצת שהוא דרך עליך. אני מקווה בשבילך שהיום זה אחרת ביניכם. (מקי שותק) אני מבינה.
- מקי: לא רציתי להתערב, זה היה ענין שלך ושל שעיה.
- סימון: פתאום נהייתי "הענין של שעיה"? אז עכשיו אני עוד פעם הענין של כולכם, במיוחד שלך!
- מקי: אני מצטער על מה שקרה, אבל הילדים שלי לא אשמים...
- סימון: טוב שלא הבאת אותם איתך שיבכו. תפסיק עם הדמגוגיה הזאת.
- מקי: זאת לא דמגוגיה...

- סימון: שעיה שלח אותך כי הוא חשב שזה מה שיעשה עלי רשם.
- מקי: לא, הוא לא שלח אותי.
- סימון: אז למה הוא לא בא בעצמו? מפחד?
- מקי: לא...
- סימון: כל כך מתאים לו, לשלוח אותך, לנצל אותך ואת הרגשות שלי אליך...
- מקי: שעיה במעצר!
- סימון: מה?
- מקי: הוא רב עם המעקלים ו...עצרו אותו.
- סימון: (מתקשה להסתיר את שביעות רצונה) טפש כזה.
- מקי: מרוצה? הנקמה שלך שלמה?
- סימון: אני לא נהנית לשמוע את הדברים האלה... הגיע הזמן שפעם אחת שעיה יעמוד מול התוצאות של המעשים שלו.
- מקי: אז את לא רוצה לשחרר את הציוד?
- סימון: אני מאוד שמחה לראות אותך, מקי, אבל אתה ואני לא נפתור את הבעיה.
- מקי: מה כן יפתור את הבעיה?

מבחינה בלינה שנכנסת עם הווקמן על הראש

- רגע אחד. יש לי פה משהו לסדר. לינה! לינה! לינה!
- לינה: אני לא חרשת!
- סימון: את חרשת ועוד איך! את שומעת, אבל את חרשת. את מאחרת.
- לינה: אני מצטערת. שני אוטובוסים מהבית חולים והראשון איחר...
- לינה: תמיד או שהראשון מאחר או שהשני מקדים, נכון? כמה פעמים בקשתי ממך לנקות מתחת לארון? כמה?
- לינה: בסדר.
- סימון: מה בסדר? הכל מלא שערות שם. והכיור של החפיפה?
- לינה: לא הספקתי אתמול.
- סימון: מי מדבר על אתמול? כבר שבוע לא נגעת בו. הלקוחות נדבקות אליו.

- לינה: אני יודעת...
- סימון: את יודעת, אני יודעת, כולם יודעים, אבל הכיור - מטונף.
- לינה: עכשיו אני אנקה אותו.
- סימון: לא תודה. אל תחליפי בגדים בכלל. הבאתי היום מישהי אחרת במקומך.
- לינה: מה? אבל מה... מה אתי?
- סימון: את מפוטרת. כמה מגיע לך על השבוע האחרון? קחי שלוש מאות שקל ואל תבואי יותר.
- לינה: לא, אני אנקה טוב יותר, אני חיבת את הכסף.
- סימון: אתמול שכחת להוציא את הזבל, באתי בבוקר חשבתי שאני מתעלפת מהריח, זה מכון יופי, לא בית מטבחים...

הפלפון של מקי מצלצל, הוא מתקשה לשמוע

- מקי: כן פיטוסי... מה? מה? מה? !!! מי בבית חולים? מי? מי בסרוקה? ? לא שומע! לא שומע... (סוגר) מישהו בבית חולים...
- סימון: מי?
- מקי: לא יודע, לא שמעתי. (מנסה להתקשר)
- מקי: אין פה קליטה. תנסה מהטלפון שם.
- לינה: סליחה, אתה נוסע לבית חולים?

מקי יוצא להתקשר.

- סימון: את חוזרת לבית חולים? חזרת לעבוד שם שעות נוספות?
- לינה: כן.
- סימון: פלא שלעבודה שלך אין צורה? מתי את מספיקה לישון בכלל?
- לינה: בבית חולים, מתי שלא צריך אותי, אני שוכבת על איזה מיטה...
- סימון: עוד פעם הבן שלך?
- לינה: כן, הוא בצרות גדולות.
- סימון: כמה הפעם?
- לינה: הרבה כסף. אם אני לא משלמת בזמן... אוי ואבוי.

סימון: ילדים מטומטמים... את לא צריכה להרוג את עצמך בשביל אף אחד, אפילו אם זה הבן שלך, הוא ילד גדול, הוא צריך לקחת אחריות...

לינה: מה אני יכולה לעשות? הוא כל מה שיש לי בארץ...

סימון: איזה שטויות, יש לך את עצמך, אל תשכחי את זה. את מתעללת בעצמך, תראי איך את נראית... כמה פעמים אמרתי לך, תבואי אלי פעם אחת בתור קליינטית, בלי כסף, הבנות יעשו ממך בונבוניירה. את יותר מדי יפה בשביל להזניח את עצמך.

לינה: בשביל מה להיות יפה?

יוצאת. נכנס מקי

סימון: מה קרה?

מקי: הוא לא עונה, אני זז לבית חולים. אני אדבר עם שעה, אני מקווה שישחררו אותנו מחר בבוקר ושנצליח לגייס את הכסף...

סימון: מקי... הכסף – זה לא העניין.

מקי יוצא, לינה יוצאת אחריו.

תמונת מעבר – שעה בבית המעצר

אור נמוך, שעה מתהלך בתא. עוד מנגן.

תמונה 3 - הבית של שעה - למחרת בבוקר

שעה נכנס עם העוד השבור, מקי אחריו, באמצע ויכוח

שעה: איך עזורה עושה לנו דבר כזה? איך אחרי הלילה שעבר עלי, זה הדבר הראשון שאני צריך לשמוע?

מקי: שעה, הקריזה שלך לא תעזור עכשיו, הוא לא עשה את זה נגדנו...

שעה: למה הוא בכלל הוא בא לעולם, החרא הזה? למה אמא שלו לא הפילה אותו עשר פעמים לפני שילדה אותו?

מקי: נמאס לי ממך ומהפה שלך. אני לא חייב לשמוע...

- שעיה: עדין נפש! איזה בן זונה לא אחראי אתה, איזה בן זונה...
- מקי: שעיה, אמא בקבר!
- שעיה: טוב סליחה, סליחה... אתה יודע מה? שתלך לעזאזל מי שהולידה אותך ואוטי ביחד. גם כן אחים יש לי... דברנו על זה, בקשתי ממך שתשגיח עליו!
- מקי: פיטוסי בקש ממני! מה אתה יודע על עזורה? אתה יודע שגרורשתו לא נותנת לו להיפגש עם הבן שלו עד שהוא לא מתנקה מהשתיה? עד יודע שכבר חודשיים הוא לא נפגש עם אלמוג? ואתה עוד מעודד אותו לשתות. מה אתה צועק בכלל? אני ניסיתי לתקן את הבלגן שאתה בישראל לנו! הייתי אצל עזורה, אפילו דברתי עם גרושתו שתיתן לו להיפגש עם הבן שלו מחר. ואז קבלתי את הטלפון ממך מהבית מעצר...
- שעיה: אז מה?
- מקי: אז... נסעתי לדבר עם סימון, שתשחרר לנו את הציוד להופעה.
- שעיה: מה מה מה עשית? מי ביקש ממך?
- מקי: אני לא צריך רשות ממך. זה גם הציוד שלי.
- שעיה: וזה עזר, היא הסכימה לשחרר?
- מקי: לא.
- שעיה: בבקשה, אם היית שואל אותי...
- מקי: היית במעצר, להזכיר לך.
- שעיה: הכלבה. רודפת אחרי...
- מקי: היא אמרה שאני והיא לא נפתור את הבעיה...
- שעיה: שאני אבוא אליה? גם אם החיים שלי היו תלויים בזה, לא רק הציוד. אני לא אתן לה את התענוג.
- מקי: שעיה, תחשוב על טובת הלהקה, לא רק על עצמך.
- שעיה: הלהקה זה אני!
- מקי: וככה היא גם נראית...
- שעיה: חכם גדול - נסעת לסימון והשארת את עזורה לבד?

מקי: בקשתי מפיטוסי שיבוא אליו. הוא היה בדרך. איך יכולתי לדעת ששתי דקות אחרי שאני אצא הגרושה של עזורה תתקשר ותבטל את הפגישה עם הילד? איך יכולתי לדעת? עזורה ישר התחיל לשתות.

שעיה: כמה הוא שתה?

מקי: פיטוסי אומר שכשהוא בא, היו שם בקבוק קוניאק ריק...

שעיה: לא נורא...

מקי: בקבוק ערק ריק.

שעיה: בשבילו זה דלק...

מקי: וחבילה ווליום ריקה.

שעיה: מה?

מקי: חבילה. אני חושב שהוא... הוא ניסה להתאבד. לא עלינו.

פאזזה

שעיה: חבל שלא הצליח.

מקי: איך אתה מדבר?! חבר בלהקה שלך מפרפר בין חיים למוות, מונשם...

שעיה: טוב עד הלילה יש זמן, הוא יתאושש...

מקי: יהיה נס אם הוא בכלל יחיה. הרופא במיון אמר שהכבד שלו גמור.

שעיה: הנה המזל המסריח שלי שתמיד מביא אותי על יד...

מקי: זה לא מזל...

שעיה: נותן לי להריח את הריח הטוב ואז תוקע לי בעיטה בתחת. קודם הציוד, עכשיו

עזורה, כוס אוחתו כל העולם המסריח

מקי: זה שאתה מקלל כל הזמן בטח לא עוזר, אולי אפילו להפך.

שעיה: מה עוד אפשר לעשות? להתפלל? את זה משאיר לך.

מקי: כעס זה כמו עבודה זרה.

שעיה: לא מבין בדברים האלה.

מקי: אתה בעצם נהנה לכעוס.

שעיה: פסיכולוג בגרוש וחוזר בתשובה בחצי שקל, זה בדיוק מה שחסר לי עכשיו...
צריך לחשוב בראש צלול, אנחנו לא נפספס את הצ'אנס שלנו בגלל המסכן
הזה... האלכוהוליסט הדפוק הזה... החרא, המגעיל, העלוב נפש הזה.

מקי: הוא צריך שיתפללו בשבילו.

שעיה: תעשה לי טובה, הבן אדם רוצה לטבוע בתוך הבקבוק - זכותו, וכמו שהחיים שלו
נראים - אולי גם חובתו, אבל בן אדם! אתה לא לבד בעולם. קצת אחריות, קצת
סולידריות עם החברים שלך? קצת טיימיניג?! לא היה יכול להתאפק עד אחרי
ההופעה? דוקא היום היה חייב ל...? לך תבין אנשים.

נכנס פיטוסי

שלום כבודו, לאיפה נעלמת?

פיטוסי: מה אתה צועק? אם לא היית צועק כל הזמן הייתי מביא בתור מחליף את הכנר
המזרחי הכי טוב בארץ.

מקי: מי ?

פיטוסי: המאסטרו בכבודו ובעצמו היה בא לנגן איתכם, אם לא אח שלך והפה הגדול
שלו.

מקי: שמשון כליף?

פיטוסי: הוא ולא אחר. מה אתה אומר על זה שעיה?

שעיה: אני כבר מעדיף להופיע עם כנר רחוב רוסי.

מקי: תשתוק כבר, שמשון היה מציל אותנו. (לפיטוסי) אבל שמשון לא מופיע שנים.

גבריאלי: בשבילי הוא היה מוכן.

שעיה: שלא יעשה טובות.

גבריאלי: ברגע שהוא שמע שהוא צריך לנגן איתך - הוא התהפך, אי אפשר היה לשכנע
אותו בשום דרך. הוא אומר שבחיים לא צעקו עליו ככה.

מקי: שיצטרף למועדון.

שעיה: יש עוד כנרים. מה עם נחשתן?

פיטוסי: הוא עובד היום, וגם אם הוא לא היה עובד, הוא לא היה רוצה לעבוד איתך.

- שעיה: מה כבר עשיתי לו?
- מקי: כלום, רק כמעט שברת לו את הכינור על הראש.
- שעיה: אה נכון נכון, במועדון ההוא ביפו... טוב, הוא זלזל, הוא זייף...
- מקי: פלא שהוא לא רוצה לנגן איתך?
- שעיה: די די. אם היה צדק בעולם הזה הוא צריך לנשק לי את הידים שהביאו לו את הסטירה, עובדה, נהיה רציני, התחיל לקבל עבודות, ועכשיו כשאני, שהרמתי אותו הזבל, צריך ממנו עזרה, הוא יורק לי בפנים.
- מקי: כדור הארץ לשעיה! תתעורר! תבין איפה אתה חי, תבין מה אתה עושה לאנשים, קשה נורא לעבוד איתך.
- שעיה: יש לנו בעיה עם הכנר, לא עם האישייות שלי, יותר טוב שתסתום את הפה.
- מקי: אם לא הייתי אח שלך, אני לא הייתי סובל לא את ההתנהגות שלך ולא את הדיבור שלך.
- שעיה: אם לא היית אח שלי, לא היית בלהקה הזאת. בכלל מה אתה מתערב...
- מקי: התחלנו עם ה"בכלל"? נו תגיד "בכלל מי לימד אותך לנגן"...
- פיטוסי: רק מלחמת אחים חסרה לי עכשיו...
- מקי: בסדר לא סוף העולם, אפשר להופיע בלעדי עזורה.
- פיטוסי: לא טוב, עזורה זה הלב של הלהקה.
- שעיה: מה?
- פיטוסי: ככה דחבש אמר לי. הוא אוהב אותנו מאוד.
- שעיה: סליחה? מתי הוא הספיק להתאהב בו?
- פיטוסי: אחרי החזרה אתמול, הוא לא הפסיק לדבר על עזורה. ואז נזכרתי שאבא של דחבש או אמא שלו, אני לא זוכר, לשניהם היה שפם, מישהו מהם היה כנר. כנראה שעזורה מזכיר לו אותו. "אני ינקתי כינור", הוא אמר לי"
- שעיה: עשית טעות שהזמנת אותו.
- פיטוסי: הוא רצה לבוא. אנחנו בבעיה, בעיה רצינית מאוד. תבינו, זאת לא חתונה רגילה. דחבש... הוא איש נדיב, אבל קשה.

- שעיה: מה הסיפור שלו?
- מקי: הוא הסתכל עלי בחזרה עם העין האחת שלו... מפחיד.
- פיטוסי: דחבש זה בן אדם שהגיע להכל בחיים, כסף, כוח, כבוד, רכוש... אין קזינו אחד בכל האזור שלדחבש אין בו יד ורגל. רק קוץ אחד נשאר תקוע בעין היחידה שלו - הבת היחידה שלו, זהבה.
- שעיה: המכוערת?
- פיטוסי: איך אתה מדבר? ראית אותה?
- שעיה: לא, שמעתי.
- פיטוסי: בבקשה. אם הייתי רואה אותה, לא היית אומר יותר "מכוערת" על אף בחורה. להסתכל על זהבה כמו להסתכל על השמש, אחרי שניה אתה מחפש מקום אחר לשים את העין. הבטיח לאמא שלה, לפני שמתה, לחתן את הילדה, וכבר עשרים שנה הוא מנסה. אלפים של גברים, היו באים לראות אותה ובורחים אחרי דקה, ואני מדבר על גברים שחתכו אנשים במכונות בשר, שהיו חובשים בגולני, נהגי אמבולנס...
- מקי: מה הם לא ידעו?
- פיטוסי: בטח שידעו, אבל סמכו על הכסף של אבא שלה שיעוור להם את העיניים. טעו. נכנסו גברים, ברחו כמו אילות. ודחבש רואה הכל ואוכל את הלב. לפני כמה חודשים...
- שעיה: תגיד שחרזדה, לא יותר שתמצא לנו מחליף?
- פיטוסי: ל"ג בעומר הלילה, כל מי שאי פעם החזיק מפוחית בתזמורת נוער - מנגן הערב באיזו חתונה. תקשיב עד הסוף. לפני כמה חודשים קרה הנס, ונמצא החתן... חמד של בחור, נראה מצוין, רואה... קצת פחות, עוור מלידה, מסכן, אמר כן. תוך חמש דקות דחבש סגר הכל, לפני שהחתן ימשש ויתחרט...
- שעיה: יש פואנטה לסיפורים שלך או מה?

- פיטוסי: חמישים שנה אני מכיר את דחבש, ועוד לא ראיתי אותו ככה מאושר, כמו ילד.
 אני לא מקנא במי שיקלקל את השמחה של דחבש הגדול, דוקא ביום שהוא מוציא את הקוץ מהעין האחת שלו.
 שיעיה: מה אנחנו אשמים שעזורה...
 פיטוסי: את זה תטען בבית משפט, לא אצל דחבש. איך אתה חושב הוא נהיה מה שהוא נהיה?
 שיעיה: איך?
 פיטוסי: הוא לוקח הכל אישי.
 שיעיה: אז שיהרוג את עזורה.
 פיטוסי: עזורה מסתדר לבד. דחבש לא צריך להרוג אותנו עם אקדח, מילה אחת שלו ואף אחד מאיתנו לא עובד יותר בכל האיזור. הבן אדם חיסל שירות קייטרינג עם שלושים עובדים, כי הוא מצא שעה באוכל שלהם. אף אולם לא הסכים להכניס אותם. אי אפשר לחפף אצל דחבש, תבינו, אין דבר כזה במילון! אני מדבר על הפרנסה והקריירה של כולנו.
 מקי: הבנו.
 פיטוסי: יש עוד משהו...
 שיעיה: תמיד יש עוד משהו, ועל המזל שלי העוד משהו הוא תמיד משהו רע.
 פיטוסי: אני, אישית, אני לא יכול לפגוע בו. זה לא עוד קליינט, דחבש הוא חבר ילדות...
 מקי: ומאפיונר לא קטן...
 פיטוסי: ככה אומרים, אני רק יודע שכשאשתי עליה השלום...
 שיעיה: אני לא מאמין, עוד סיפור? תכתוב רומן וזהו.
 מקי: קצת כבוד, הוא מדבר על אשתו ז"ל...
 שיעיה: עוד עשר שעות ההופעה!!!
 פיטוסי: עזוב אותך מקי. שורה תחתונה:אם משהו לא ידפוק, אני לא אוכל להסתכל לדחבש בעיניים. חיבים להופיע, ושהכל יהיה מושלם, מושלם! אחרת... תתחילו לחפש מקצוע אחר! יש לי רעיון, זה אחד למליון, אבל יש לי רעיון...

- שעיה: איזה רעיון?
- פיטוסי: אני קופץ לעיר לחצי שעה. אתם בינתיים תחשבו מה עושים עם הציווד. יש לך כסך לשלם את החוב?
- שעיה: לא, וגם אם היה לי לא הייתי משלם לה שקל.
- פיטוסי יוצא, מקי תוקע בשעיה מבט שואל**
- מקי: אמרתי לך, היא אמרה שהכסף זה לא העניין.
- שעיה: אני יודע בדיוק מה העניין. נשכיר ציווד.
- מקי: שמעת את פיטוסי, גם ככה הסתבכנו עם דחבש, אתה יכול לנסות.
- שעיה: בשום פנים ואופן.
- מקי: תעשה את זה בשבילי.
- שעיה: אני מצטער אחי, לא.
- מקי: אז בשביל הלהקה.
- שעיה: לא בשביל הלהקה, ולא בשבילך ואפילו לא בשביל זה שאתה מתפלל אליו כולל כל המלאכים והצדיקים ודחבש. לא זהו.

תמונה 4 - בית חולים - אותו הזמן

- נכנסת הסניטרית, לינה בחלוק של סניטרים, מובילה כסא גלגלים ובו חולה חבוש. נכנסת אמירה, האחות ראשית, עם מגש ועליו אינפוזיה, מחברת את האינפוזיה לחולה תוך כדי הסצנה.
- לינה: אמירה, אני צריכה לצאת מוקדם היום.
- אמירה: אין בעיה, את יכולה לצאת הכי מוקדם שאת רוצה, אפילו עכשיו. בדרך תכנסי להנהלת חשבונות, ותגידי שאת מתפטרת ...
- לינה: אמירה תקשיבי ...
- אמירה: אין יום שאני לא מקבלת על ראש ממנהל המחלקה בגלל הפשלות שלך. חלאס, יותר אני לא מוותרת לך, הגיע לי עד פה. בשביל מה אני צריכה כל הכאב ראש הזה! רק אצלי בשבט יש חמישים בנות שהיו מנשקות לי את הידיים אם הייתי מביאה אותן לעבוד במקומך, ועובדות כמו שצריך ...

- לינה: מה עשיתי?
- אמירה: מה לא עשית. לא פנית מגשי אוכל בגריאטרית, הזקנים שם צועקים, הפחים במסדרונות מלאים, הכביסה כבר עוד מעט עושה חור בתיקרה, ואת רוצה לצאת מוקדם?
- לינה: אני אחזור עוד שעתים, שלוש.
- אמירה: תשכחי מזה. אפילו לא דקה.
- לינה: אני חיבת.
- אמירה: יום רגיל, אולי, אבל היום אי אפשר.
- לינה: למה אי אפשר?
- אמירה: איזה יהודיה את?
- לינה: חצי.
- אמירה: לג בעומר היום. כל העובדי נקיון והמטבח נסעו להילולא במירון. לא שמת לב שרק את וסלים עובדים היום?
- לינה: לא...
- אמירה: אסטרונוטית. את נשארתי וזהו.
- לינה: אני הולכת וזהו.
- אמירה: מה זה?
- לינה: אני חיבת לצאת עכשיו, לא בשביל משהו קטן, אני הולכת בשביל החלום שלי, בשביל לנסות להיות מה שבאמת אני צריכה להיות. את רוצה – תפטרי אותי.
- לינה יוצאת.**
- אמירה: (בערבית) סלים, תעל הון. עוד פעם היהודים הלכו והשאירו לנו את כל העבודה.

תמונה 5 - מכון יופי - חצי שעה אחר כך

- נכנס שיעה, נבוך, מתלבט, כמעט יוצא, לא יודע מה לעשות עם עצמו. נכנסת סימון. רגע.
- סימון: איזו הפתעה.

- שעיה: שום הפתעה. כמו שאני מכיר אותך, את תכננת הכל מראש.
- סימון: כמו שאתה חושב שאתה מכיר אותי.
- שעיה: את שמעת שאנחנו מנגנים באירוע חשוב והחלטת שזה הזמן לדפוק אותנו.
- סימון: את התביעה הזאת אני הגשתי לפני שלוש שנים. איך יכולתי לתכנן שהעיקול ייצא דוקא היום? אם היו שואלים אותי, הייתי אומרת להוצאה לפועל לדחות את העיקול עד אחרי החתונה. לא תארתי לעצמי שאתם מנגנים שם בכלל...
- שעיה: מה יש? אנחנו לא מספיק טובים לדעתך?
- סימון: לא מתעניינת יותר במוזיקה.
- שעיה: בינתיים הספקת לסבך אותי גם עם המשטרה וגם עם דחבש.
- סימון: זה פשוט המחיר שאתה משלם על ההתעלמות שלך מכל מי שהוא לא שעיה.
- שעיה: את רוצה ללמד אותי לקח, זה העניין?
- סימון: אתה טועה, אין לי שום ענין לחנך אותך או משהו דומה. אתה בשבילי כמו שיעור הסטוריה, בית ראשון, בית שני... יש לי ילד הכי מתוק בעולם, יש לי עסק מצליח משלי...
- שעיה: יופי, נעשה עליך כתבה ב"לאשה"
- סימון: ככה שאתה לא ממש בראש מעייני.
- שעיה: אז למה את ממשיכה למצוץ לי את הדם, מה את רוצה ממני?
- סימון: לא היתה לך שום זכות לזרוק אותי מהלהקה, שום זכות!
- שעיה: אני הבאתי אותך ללהקה...
- סימון: זה לא אומר שאתה יכול לזרוק אותי כמו סמרטוט! שלוש שנים שרנו ביחד, לא יום יומיים, כתבנו ביחד, נתנו השראה אחד לשני, אני הייתי שותפה כמו כל אחד אחר, ואתה... כאילו לקחת סכין, וחתכת את מיתרי הקול שלי!
- שעיה: אל תפילי עלי את הקריירה המוזיקלית האבודה שלך! את ויתרת על המוזיקה. אם היית כזאת טובה, היית יכולה להמשיך לשיר בלעדי. היית יכולה להמשיך לשיר עם הנגן שהוא שהתאהבת בו, איך קראו לו?
- סימון: אלכסנדר. ולא התאהבתי בו, התאהבתי במוזיקה שלו...

- שעיה: יותר גרוע! אלכסנדר הגדול. כל יומיים הבאתם לי עיבוד חדש לשירים שלי. מי יודע מה עוד עיבדתם שם...
- סימון: הוא היה הרבה יותר פתוח ממך לרעיונות שלי...
- שעיה: אני בטוח שהוא היה פתוח...
- סימון: אתה רצית שאני אהיה בת זוג כמו שאתה רוצה, ורצית שאני אשיר כמו שאתה רוצה, וכשלא הצלחת לשלוט בי בחיים, אתה הענשתי אותי במוזיקה. הלכת והוצאת לי שם של זייפנית.
- שעיה: את פשוט לא היית זמרת מספיק טובה .
- סימון: כל עוד היינו זוג, הייתי הזמרת הכי טובה בעולם בשבילך, ברגע שעזבתי אותך, התחלתי לזייף, נכון ?
- שעיה: בסדר סימון, היה סיפור מסריח, אף אחד מאיתנו לא יוצא בו נקי, אבל היה. מת, נגמר, ארבע שנים עברו מאז, למה את ממשיכה לרדוף אחרי? הרי כסף לא חסר לך, יש לך פה עסק יפה שבעלך הסוכן ביטוח מחזיק לך...
- סימון: אני ובעלי פרודים כבר שנה! אתה רואה, אתה לא יכול להאמין שאני, בזכות עצמי, בידיים שלי, בניתי את העסק הזה. תפתח את העיניים שעיה, ותשתמש בהן. אתה לא עומד יותר מול הנערה שהעריצה אותך. אני במקום אחר, אבל אתה תקוע, תקוע, במה שאתה חושב, באיך שאתה חי, בלבוש שלך...
- שעיה: למה מה רע ב...
- סימון: וכמובן - במוזיקה שלך, אתה תקוע.
- שעיה: קודם בגדת בי...
- סימון: זה לא נכון.
- שעיה: מוזיקלית בטוח, פיזית אולי, עכשיו את יורדת עלי ועוד רוצה על זה פיצוי? זה מה שיעשה לך טוב? שאני אוציא כסף מהכיס ואתן לך?
- סימון: שום כסף בעולם לא יכול לפצות אותי. אני רציתי לשיר.
- שעיה: תשירי באמבטיה, מה את רוצה ממני עכשיו? אין לי כסף. שאני אפול על ארבע? שאני אבכה?

- סימון: יש עוד דרכים להגיד "אני מצטער".
- שעיה: על מה יש לי להצטער?
- סימון: בשביל מה באת? לריב אתי? התגעגעת לריבים אתי?
- שעיה: (מחייך) האמת... קצת.
- סימון: כשנכנסת, היה לך לשניה אחת מבט בעיניים... חשבתי שסוף סוף אנחנו יכולים להתחיל לדבר. אני שמחה לגלות שלא טעיתי, שאני עוד יכולה לקרוא אותך...
- שעיה: באתי כי ביקשו ממני לבוא.
- סימון: אם ככה אתה יכול ללכת.
- שעיה: הנה אני הולך.
- סימון: למה אתה כזה חמור?
- שעיה: (חוזר) כזאת קטנה היית בתור זמרת, כזאת!

תמונה 7 – הבית של שעיה, חצי שעה אחר כך

מקי יושב ומנגן, נכנס שעיה.

- שעיה: איפה חבר שלך פיטוסי? אסור היה לי לשמוע לך. השפלתי את עצמי וקבלתי קדחת, לא ציוד.
- מקי: הלכת חצי דרך.
- שעיה: בא לי לבכות.
- מקי: אז תבכה, מי שמדבר על אמא שלו כמו שאתה דברת קודם, יש לו הרבה על מה לבכות, תאמין לי. תבכה, זה יעשה לך טוב.
- שעיה: הלואי והייתי יכול, בסדר?!
- מקי: למה לא סיפרת לי על התביעה של סימון?
- שעיה: רציתי לחסוך ממך את הכאב ראש הזה.
- מקי: היית יכול לחסוך ממני את השחרור בערבנות מהמעצר. איזו בושה...
- שעיה: אני הייתי עושה אותו דבר בשבילך.
- מקי: אני לא הייתי נעצר, אני לא חמום מוח כמוך...

שעיה: אני חמום מוח? אני נלחמתי על הציוד שלנו! על הנשמה שלנו! על הכלים שלנו, הנה, הם פה. מה אתה היית עושה? עומד ונותן להם לקחת הכל ואומר השם נתן השם לקח...

מקי: נמאס לי כבר, אין לי בטחון כלכלי, אני אף פעם לא יודע מה יהיה מחר, אין לי קרן פנסיה, אין לי קופות גמל...

שעיה: די די, עוד שניה אני באמת אתחיל לבכות.

מקי: הייתי צריך למצוא משהו אחר לעשות בחיים. יכולתי לעבוד בחברת חשמל.

הייתי כבר עם רגל וחצי בפנים וויתרתי, בשביל המוזיקה. היום זה אוכל אותי.

שעיה: אתה יודע מה? לך, לך טפס על עמודים ותעזוב אותי בשקט. ככה אתה זורק את האהבה הכי גדולה שלך?

מקי: למה זורק? יכולתי לנגן בכיף אחרי העבודה, בשעות הפנאי, בלי כל הלחץ הזה של הפרנסה. תאמין לי שהייתי נהנה הרבה יותר...

שעיה: חשבתי שבשעות הפנאי אתה לומד גמרא. אתה יודע משהו? אתה חתיכת ח...

צבוע! מנגן לי על המצפון! אני דברתי לא יפה על אמא שלנו שמתה, זכרונה

לברכה, אבל בינינו, שנינו יודעים בדיוק איזו אמא היא היתה. אתה מלכלך את

האמא השניה שלנו, שעשתה מאיתנו בני אדם, ונתנה לנו כיוון בחיים ושמרה

עלינו שלא נתדרדר כמו כל האנשים שגדלנו איתם, והיא עוד חיה ומחזיקה

אותנו בחיים. אתה בוגד במוזיקה!

מקי: זאת לא המוזיקה, זה אתה. אני לא יכול לעבוד איתך יותר.

שעיה: מה?

מקי: זה אתה, אני לא רוצה לעבוד אתך יותר.

שעיה: אני תמיד הייתי כזה.

מקי: אני השתניתי.

שעיה: שמת כיפה על הראש, זה הכל.

- מקי: אתה לא רואה אותי, אתה לא סופר אותי, אתה לא מעדכן אותי בדברים הכי חשובים ללהקה, אתה דורך עלי ואני לא מצייק... עשרים שנה אתה מבטיח לי משהו, ושום דבר לא מתקיים...
- שעיה: אז תלך! מישהו מחזיק אותך?
- מקי: בעזרת השם, אני אעזוב.
- שעיה: תעזוב.
- מקי: כבר כמה זמן אני חושב על זה...
- שעיה: הנה הדלת!
- מקי: אחרי ההופעה הזאת אני אמצא לי מחליף.
- שעיה: למה אחרי ההופעה? יפה שעה אחת קודם! תלך עכשיו, ברגע זה, תלכו כולכם! אתה ועזורה ופיטוסי וכל הנגנים ביחד! תקלה הכי קטנה, וכל העכברים בורחים מהספינה.

פיטוסי נכנס

- שעיה: זה חצי שעה?
- פיטוסי: לקח כמה זמן שלקח.
- מקי: נו?
- פיטוסי: מה לא עשיתי? אפילו נסעתי לתזמורת האנדלוסית מאשדוד, חשבתי שבטוח נוכל לקחת מישהו מהכנרים שלהם, אבל התזמורת מנגנת היום.
- מקי: אולי נביא מישהו אחר, לוא דוקא כנר, משהו שימשוך אליו תשומת לב, גימיק... מה עם הנגן קאנון שהוא שהקלטנו איתן?
- שעיה: רק לא הוא.
- מקי: כמובן, רבת איתו.
- שעיה: לא. אנחנו ביחסים טובים.
- מקי: אז מה?
- שעיה: אני חייב לו כסף.
- (פאוזה, חושבים)

- שעיה: אולי רקדנית בטן? נביא את התורכיה, עם זוג עופרים כמו שלה, דחבש שוכח מעזורה ומאמא שלו ואבא שלו ביחד.
- פיטוסי: בשום פנים ואופן. המשפחה של החתן דתיה. רק חסר לנו שתסתובב שם מישהי עם הציצי בחוץ.
- שעיה: נמאס לי לשבת על התחת ולבזבז זמן, צריך לעשות משהו. עוד שבע שעות ההופעה! בואו.
- מקי: לאן?
- שעיה: לבית חולים, לעזורה.
- מקי: מה נעשה שם?
- שעיה: אני הולך להעיר אותו. אני אראה לו מה זה להבריז לי לפני אירוע כזה...
- מקי: חבל על הזמן.
- שעיה: אתם רוצים להישאר פה? תישארו. אני הולך להעמיד את הבן זונה על הרגלים ולהביא אותו היום בערב להופעה, חי או מת!
- (יוצא , פיטוסי ומקי מתבוננים אחד בשני ביאוש ותמיהה)
- פיטוסי: אף פעם לא אמרתי לך את זה מקי, אבל אני חושב שאתה גיבור אמיתי.
- מקי: בוא בוא, שלא יעשה שטויות.
- (יוצאים אחריו)

תמונה 8 - בית חולים - חצי שעה אחר כך.

- לינה נכנסת עם המיטה ועליה חולה בלי הכרה. פותחת ארון מוציאה שמיכה ומכסה אותו, יוצאת. נכנסים שעיה ומקי ופיטוסי.
- שעיה: הנה הוא, אנחנו מתפוצצים והוא שוכב לו רגוע, מבסוט, למה לא?
- פיטוסי: בבקשה, שעיה בעל הנס, תעמיד אותו על הרגלים.
- שעיה: רגע, תן לבדוק.
- מקי: תזהר עליו.
- שעיה: אני רק רוצה לדבר איתו.
- מקי: הנשמה שלו תלויה על חבל דק מאוד.

שעיה: את הסטירה שלו הוא יקבל שהוא יתפא.

מקי: אני אקרא תהילים.

שעיה: אולי סוף סוף יצא לנו משהו מהחזרה בתשובה שלך.

מקי: כל דבר אתה חייב לקלקל?

מקי קורא תהלים מספרון, שעיה מתקרב אל המיטה, רוכן מעליו

שעיה: עזורה... עזורה נשמה זה אני שעיה. מה שלומך? (שתיקה) איך אתה מרגיש?

(שתיקה) אתה נראה טוב. אני לא כועס עליך עזורה, אני אוהב אותך, אתה הכנר

הכי טוב שאי פעם עבדתי איתו. אנחנו צריכים אותך הלילה עזורה, אתה חיב

להופיע הלילה, איפה שאתה לא נמצא עכשיו, תעשה מאמץ ותחזור, תחזור...

פיטוסי: איפה נפלת יא פיטוסי, איפה נפלת. אחד מדבר עם צמחים, אחד עם אלהים

ואתה לך דבר עם הקירות... אני עם הלהקה הזאת גמרת.

שעיה: תצטרף למקי.

פיטוסי: מקי? מה אני שומע?

מקי: איזה פה גדול יש לך.

פיטוסי: זה נכון?

מקי: יש לי מחשבות.

פיטוסי: אסור לך לעזוב. אתה היחיד שעוד נורמלי פה.

מקי: אבל גם אתה עוזב.

פיטוסי: ומה אני אעשה עם עצמי? אשב בבית אאכיל את החתולים של דינה עליה

השלום? אני תקוע איתכם עד הסוף המר, והוא יהיה מר כלענה, תקרא תקרא

תהלים.

שעיה: (לעזורה) אתה יודע מה? אנחנו לא חשובים, אל תתעורר בשבילנו, תתעורר

בשביל הבן שלך! שלא יגדל בלי אבא, תלחם עליו, על הילד הקטן שרוצה

לראות אותך עכשיו... (ממתין, לשוא) בואו נביא את הבן שלו לפה.

פיטוסי: איפה נמצא עכשיו את גרושתו ואת הילד?

- שעיה: עזורה? אני הבאתי את הבן שלך לפה... הבן שלך פה, רוצה לדבר איתך...
(לפיטוסי בלחישה) איך קוראים לו?
פיטוסי: אלמוג.
- מקי: (מגביר קולו) "...עד מתי רשעים ה', עד מתי רשעים יעלזו"
שעיה: אלמוג, אלמוגי, בוא מוגלי, בוא יפה, בוא לאבא, עזורה, תתעורר מוגלי פה...
לכו תמצאו איזו ילד קטן במסדרון...
פיטוסי: לך תמצא את השכל שלך.
שעיה: תביא כוס מים נשפוך עליו.
פיטוסי: (יש לו רעיון) מים לא יעזרו כאן...
- ניגש אל הז'קט של עזורה שמונח על כסא, מוציא מהכיס הפנימי מיכל מתכת דק, פותח אותו, מריח.**
פיטוסי: אם משהו יכול להעיר אותו - זה רק זה. (לוגס) חלב אריות.
שעיה: רעיון גדול, תביא תביא.
מקי: אתם נורמלים? זה יכול להרוג אותו.
שעיה: לפחות ימות עם הטעם שהוא הכי אהב על הלשון. הלואי על כולנו מוות כזה.
פיטוסי: רק להריח!
- מעביר את הפקק מתחת לאף החולה. ממתנינים לאות חיים. לשוא.**
פיטוסי: אין נסים בעולם.
מקי: יש נסים בעולם...
שעיה: כוס אוחתו כל העולם.
מקי: אבל לא לכל אחד מגיע נס
- נכנסת לינה עם כרית, מניחה אותה מתחת לראשו של עזורה. מבחינה במשהו.**
לינה: הוא מנגן כינור, החבר שלכם, נכון?
מקי: איך את יודעת?
לינה: יש לו כתם של כנרים, פה, מתחת לסנטר. אי אפשר לטעות: הוא כנר

פיטוסי: היה כנר. שום דבר לא מעיר אותו.

מקי: כנר גדול.

שעיה: אני הולך לעשות בלגן, להביא איזה רופא שיעיר אותו. בשביל מה אני משלם

קופת חולים כל החיים?

מקי: שעיה...

יוצאים שניהם

פיטוסי: איפה נפלת איפה יא פיטוסי....

לינה: אולי אני יכולה לעזור לו.

פיטוסי: כן, תשימי לו עוד כרית.

יוצא אחריהם

לינה: אדיוט.

יוצאת, חוזרת אחרי כמה שניות עם הכינור שלה. מנגנת, מפסיקה

לינה: אתה יודע... בקונסרבטוריון ברוסיה, הייתי הכי טובה בכיתה שלי... כולם אמרו,

לינה: היא הולכת ישר לבלשובה. קונצרט סיום של אקדמיה- נתנו לי לנגן כינור

ראשון. אבל מאז, רק למטה, למטה... כבר ברוסיה לא קיבלו אותי לתזמורות

טובות, הייתי מנגנת בתזמורת קאמרית קטנה, אבל הייתי מנגנת. מאז שהגעתי

לישראל, שום דבר. עשר אודיציות עשיתי, ואמרו לי לא. אבל לפחות היה שם

מישהו ששמע עד הסוף ואז אמר לא. היום? אפילו חצי קונצ'רטו לא נתנו לי

לנגן. אחרי שתי דקות הפסיקו אותי, "תודה רבה אינה, אנחנו ניצור איתך קשר."

שם שלי לינה, יודפיומט, ואני התאמנתי חודש שלם בשבילך אודיציה שלכם, אז

תקשיבו עד הסוף, ואז תגידו לא. אזיאתים....

נעמדת לידו

לינה: לא נראה לי שאתה אוהב ויאלדי, אבל אני פשוט חיבת לגמור קונצ'רטו זה.

אולי זה יעיר אותך...

חוזרת לנגן את המשך הקונצ'רטו. כעבור דקה שיעה חוזר לחדר,
 נועץ מבט בלינה, נדהם. קורא לפיטוסי ומקי, הם מביטים בה
 מנגנת. היא מסימת ומבחינה בהם.

לינה: ניסיתי.

פיטוסי: תודה בכל מקרה.

מקי: את עשית מצווה גדולה. תודה.

שיעה: חכי רגע. זה היה מאוד יפה מה שניגנת.

לינה: חבל שבוחנים באודיציה לא חשבו ככה.

שיעה: בעיני זה היה מקסים.

לינה: תודה.

שיעה: אני שיעה.

לינה: לינה.

שיעהף תראי לינה, אנחנו להקה, ויש לנו הופעה מאוד חשובה, והנה הכנר שלנו...

לינה: מסכן...

שיעה: את חושבת שהיית יכולה, בתיאוריה... להחליף אותו?

פיטוסי: מה זה?

לינה: מה בדיוק אתם מנגנים?

פיטוסי: מזרחי.

מקי: ים תיכוני.

שיעה: מוזיקת העולם.

לינה: שום דבר קלאסי?

מקי: זוהר ארגוב.

פיטוסי: להקת העוד...

לינה: חבל, אני לא אוהבת מוזיקה מזרחית שמנגנים בארץ.

מקי: סליחה? לא לרמה שלך?

לינה: הרוב של המוזיקה הזאת שירים וולגרים, בכינים...

- מקי: בוא נלך שיעה. מה היא מתנשאת?
- שעיה: רגע, מה קרה? קפצו לך הפיוזים השחורים? (ללינה) אנחנו מנגנים משהו אחר, תשמעי אותנו ואז תחליטי.
- לינה: מתי ההופעה, היום?
- שעיה: הלילה. עוד... שבע שעות. חתונה.
- לינה: חתונה? מול קהל? הלילה?
- שעיה: יש לנו עוד כמה שעות, נעשה חזרות... תעזור לי איתה מקי.
- מקי: אני לא הבעיה, אתה לא תוכל לעבוד איתה.
- פיטוסי: מה קרה לך? שמעת אותה, היא מנגנת קלאסי! קלא-סי, שופן, מוצרט, מנדלסון... מה לה למוזיקה שאתם מנגנים? זה לא בדם שלה, זה לא באצבעות שלה...
- לינה: סליחה...
- פיטוסי: סליחה גברת, גם אם תעבוד איתה עשר שנים אתה לא תוציא מהרוסיה הזאת מאוואל אחד נורמלי...
- לינה: למה אתה מדבר על דברים שאתה לא יודע? אני מנגנת הרבה מאוד סולמות...
- פיטוסי: גברת, מצידי את יכולה להיות יהודית מנוחין, אבל את מה שהם מנגנים לא מלמדים בקונסרבטוריון במוסקווה.
- לינה: אולי אני גדלתי עד גיל 15 בקווקז ולא במוסקווה? אולי אמא בוכרית? ואולי המורה ראשון שלי לכינור היה מוסלמי מטורקמניסטן? אתה בכלל יודע איפה המקומות האלה? אתה יודע איזו מוזיקה מנגנים שם? מוזיקה טורקית...
- פיטוסי: תראי גברת...
- לינה: למה אתה חושב שכל הרוסים זה אותו צבע?
- שעיה: למה באמת, אדון פיטוסי? אל תחשוב מגירות, תחשוב פתוח. לינה, תנגני איתנו היום בחתונה, ותראי לפיטוסי שהוא גזען עם דעות קדומות.
- פיטוסי: אני גזען? מה עובר עליך שיעה? נהיית משרד הקליטה?
- שעיה: תן לי, פיטוסי, אני יודע מה אני עושה. מה את אומרת?

לינה: אולי... לא, אני מצטערת, הוא צודק. זה לא יעבוד. אולי אם היו לנו כמה ימים.
אני לא יכולה לעמוד הלילה מול קהל ולנגן מוזיקה שאני לא מכירה. אני סתם
מפנטזת. אי אפשר.

שעיה: אפשר לנסות...

לינה: אני גמרתי עם מוזיקה.

שעיה: הרגע נגנת!

לינה: נגנתי רציתי לעזור לקולגה, וגם בשביל להגיד לכינור שלי שלום.

שעיה: למה שלום?

לינה: אני מוכרת אותו מחר.

שעיה: אסור לך למכור את הכינור. כינור לא מוכרים.

לינה: אני עשיתי החלטה וזהו. תודה על ההצעה, אבל לא. אני חייבת לחזור
לעבודה. שלום.

י וצאת.

פיטוסי: שתהיה בריא עזורה, איך דחבש אוהב אותך...

מקי: סליחה שלא שמרתי עליך, עזורה, השם ישלח לך רפואה שלמה.

שעיה: יש לך ילד קטן שמחכה לך, עזורה, הלואי ולי היה ילד כזה.

שעיה, מקי ופיטוסי נשארים רגע ויוצאים, רגע. עזורה מתחיל
לרחרח, עיניו עדין עצומות, שולח ידו בכבדות בעקבות הריח,
מגיע לפקק, לוקח אותו בזהירות ולוגם ממנו.

מערכה שניה

תמונה 1 - הבית של שעה, אחת בצהרים.

כל הלהקה על הבמה, מוחשכת. עזורה עומד ומנגן סולו. שעה פייטוסי ולינה צופים בו. לאחר כשתי דקות הוא מסיים ויוצא.

שעה: (מחזיק שלט רחוק ביד) נו, מה את אומרת?

לינה: הוא מנגן טוב מאוד.

שעה: את זה אני יודע...

לינה: עכשיו אני מבינה את הבעיה שלכם, הכינור הוא ממש... הלב של להקה...

שעה: (נפגע) זה לא מה שאני שואל אותך... את תוכלי לנגן כמוהו? כן או לא.

לינה: כמוהו - לא.

שעה: אז לא כמוהו, כמו... כמו שאת יכולה. תגידי שאת יכולה.

לינה: אני כבר לא יודעת מה אני יכולה. אני עוד לא מאמינה שהסכמתי לבוא איתך

באמצע העבודה, ועוד צריכה לנגן איתכם עוד כמה שעות מוזיקה שאני לא מכירה, ועוד מול קהל... איך אני יכולה לדעת?

שעה: המוזיקה שלנו מוצאת חן בעיניך?

לינה: אה... צריך להתרגל, חלק היה מאוד יפה... בסדר, אני אנסה.

שעה: כל הכבוד!

פייטוסי: ראית את הויזאו, את באמת חושבת שתוכלי לעשות את זה?

לינה: למה לדבר הרבה? אתם הישראלים אוהבים לדבר. אנחנו צריכים רבותא, לא דיבורים.

שעה: רבותא זה...

לינה: עבודה.

שעה: (ללהקה) תתחילו לעבוד איתה, אני תכף בא. פייטוסי בוא רגע...

לינה מצטרפת לנגנים, מקי מראה לה משהו, שעה ופייטוסי

מסתודדים.

פייטוסי: שעה תהיה ריאל! יש לנו פנצ'ר במשאית ואתה מביא לנו גלגל של חיפושית.

שעיה: תשמע, תיסע לאולפן איפה שהקלטנו את הדיסק, ותבקש מהטכנאי...

לוחש לו משהו

פיטוסי: עכשיו הבנתי מה אתה רוצה לעשות.

שעיה: תודה לאל.

פיטוסי: אבל היא חושבת שהיא הולכת ממש לנגן, היא תסכים לעשות כאילו?

שעיה: מקסימום ניתן לה עוד כסף. היא תעשה מה שנגיד לה, גם תענטז.

פיטוסי: הבעיה שדחבש לא יקנה אותה. הוא מחכה לעזורה.

שעיה: ואם נבוא בלי כנר הוא כן יקנה? למה אתה כזה שלילי?

פיטוסי: אני שלילי? ואתה מה? הדלאי למה? את כל העצבים אתה מוציא עלי. גזען,

שלילי, מה אתה רוצה ממני?

שעיה: שתלך אתי פיטוסי, פעם אחת תלך אתי, לא נגדי.

פיטוסי: אני כל הזמן הולך איתך ותראה לאן הגעתי. כסף כבר לא נראה מההופעה

הזאת... נשאר רק השם הטוב... (חושב) בסדר אני אסע לאולפן, אני מקווה שהם

יסכימו לעשות לי את זה על המקום.

שעיה: ותביא את זה ישר לכאן.

פיטוסי: אני לא מאמין שזה יעבוד.

שעיה: פיטוסי, אם לא האמונה, אתה היית יושב עד היום בטריפולי ואוכל פלפל

צ'ומה אצל קדאפי...

פיטוסי יוצא, מתחילים לנגן עם לינה. הלהקה מנגנת. לינה

מזיפת, אחד הנגנים מפסיק במחאה לנגן, ואחריו כל היתר, היא

ממשיכה לנגן לבד, עוצרת, נבוכה.

לינה: מה קרה?

בן עמי: אתה עושה מאיתנו צחוק? מילא הצידוד המחורבן הזה, אבל מה היא עושה פה?

לינה: מה קרה?

בן עמי: את מזיפת גברת.

לינה: איפה?

- תומר: איפה לא?
- שעיה: מתחילים מהתחלה.
- בן עמי: כבר עדיף להופיע בלי כנר.
- שעיה: מהתחלה! לינה תקשיבי, רק תקשיבי... מה שאת עשית בפזמון זה לרדת בדיוק במקום שהיית צריכה לעלות...
- בן עמי: אני לא ממשיך. היא מזייפת.
- שעיה: היא לא מזיפת, אתה פשוט רגיל לצליל של עזורה...
- בן עמי: עזוב אותך, אני לא מנגן עם הרוסיה הזאת!
- מקי: קוראים לה לינה ואתה לא תדבר אליה ככה. ניראה אותך לומד לנגן מוצרט תוך כמה שעות.
- בן עמי: אבל אני לא מנגן הערב עם הפילהרמונית!
- פאזזה, חילופי מבטים**
- לינה: אני אלך.
- שעיה: לא לא, חס וחלילה.
- בן עמי: אז אני אלך.
- מקי: לך ואל תחזור, אדיוט.
- שעיה: מקי, מה קרה לך? כעס זאת עבודה זרה. לא? אף אחד לא הולך לשום מקום. יש לנו עבודה לעשות, ואנחנו נעשה אותה כולנו. ביחד. עם כבוד אחד לשני. אם אנחנו לא יכולים לנגן איתה כמה שעות ביחד, איך נוכל בכלל לחיות בארץ הזאת?
- מקי: אתה זייפת לא פחות כשהצטרפת אלינו.
- תומר: כן, ואח שלך צעק עליו שכל החדר רעד!
- שעיה: ואני מצטער על זה... אבל אני לא זוכר שמישהו קם והלך הביתה. (לאחד הנגנים) אילן, אתה האשכנזי היחיד פה - תרשום לה תוים.

תמונה 2 - מכון יופי, באותו זמן

נכנסת סימון, מובילה על כסא איפור עם גלגלים את זהבה דחבש, לבושה בשמלת כלה שסימון סידרה קודם, יושבת עם מסיכה עבה מאוד שמסתירה את פניה.

סימון: זהבה מאמי, טוב לך עם המסיכה?

זהבה: את יודעת סימון מתי היה הכי טוב לי? הכי טוב לי היה שהייתי תינוקת. לא

שאני זוכרת משהו, אבל לפחות לא הבנתי כלום. אבל זהו, שנה שנתיים, נגמרו החיים הטובים. בגיל שלוש זרקו אותי לגן ילדים, ואז שמעתי את זה בפעם הראשונה, "איזה מכוערת"

סימון: את לא מכוערת...

זהבה: בקול רם, בפנים, כמו שצריך, לא כמו היום שכולם כאילו מנומסים, כולל אותך

ואת כל העובדות שלך כאן, לפחות בגן לא היתה צביעות. מאז, מאותו יום, אני לא מפסיקה לשמוע את זה, יום אחרי יום, פעם אחרי פעם, בכל השפות, במלים, בלחישות, בצחוקים, אבל הכי הרבה אומרים לי את זה בעינים, המבטים של אנשים, יש כאלה שממש כועסים עלי, הכי גרועים אלה שמרחמים.

סימון: את יודעת אני מכירה מישהו...

זהבה: בעצם יותר גרועים אלה שנותנים לך עצות ומספרי טלפון של כל מיני מנתחים

ומומחים כאילו שענין של אמא שלהם איך אני נראית. בהלויה של אמא שלי,

מסכנה, בזמן הקדיש, אנשים הסתכלו עלי והתלחשו, אחר כך הלכו לנחם את

אבא שלי פעמיים. פעם אחת בגלל האשה, פעם שניה בגלל שזאת הבת היחידה

שיש לו. וכמה שהם יותר מנומסים, כמה שהם יותר מנסים להסתיר את זה, ככה

אני שומעת אותם בקול רם יותר. אני כבר שומעת אותם מתלחשים כשאני ופיני

נעמוד מתחת לחופה, מלכלכים את הרגע הכי יפה של החיים שלי... אז מה הוא

עיוור, בני זונות, בשבילי אתם כולכם עיוורים, הוא היחיד שרואה! הוא היחיד

שרואה אותי!

סימון: תרגעי.

זהבה: אני התחננתי לאבא שלי, בוא נעשה חתונה קטנה, אבל לא היה עם מי לדבר.
הוא רוצה לחגוג כמו צריך כשהוא סוף סוף מוריד את הנטל מהגב שלו. איכפת
לו מה אני מרגישה?

סימון: טוב חמודה, בואי נוריד לך את המסיכה, ונאפר אותך

זהבה: קחי את הזמן שלך, שום דבר לא בוער.

סימון: הצלמים מחכים לך.

זהבה: שיחכו, שיתרגלו, הם הולכים לחכות הרבה הלילה.

תמונה 3 בית של שעה, שעתיים אחר כך

שם רושם ללינה תוים. הנגנים מדברים ביניהם

תומר: הבעיה זה התוים המחורבנים האלה, היא לא יכולה בלי...

בן עמי: מה זה תוים? הנמלים האלה על נייר?

לינה: אני באמת מתפלאת עליכם, איך אתם עובדים ככה. תוים זה אלף בית של
מוזיקה.

תומר: האלף בית של המוזיקה שלנו זאת הנשמה.

שם: מי שאין לו את זה באוזן - צריך את זה בעין.

שעיה: בלי מוזיקולוגיה עכשיו. גמרתם לרשום לה את התוים?

שם: עוד רגע.

מקי: (לשעיה) אני מתפלל שלא יהיו בושות...

שעיה: מה איכפת לך? אתה בכלל עוזב מחר בבוקר, לא?

מקי: זה לא ככה שעיה, אני לא אשאיר אותך מחר בבוקר לבד...

שעיה: תחשוב על עצמך, לא עלי. מה טוב לך. אני מאוד אצטער אם תעזוב, אבל אני

לא אכעס, גם אני הייתי עוזב את עצמי, אם ייתי יכול...

מקי: הסתכלתי עליך, איך שאתה עובד איתה... היא מוציאה ממך צד אחר לגמרי.

שעיה: איזה צד?

מקי: עדין.

- שס: גמרנו.
- שעיה: יאללה רבותא, "מי זה יושב אצלי בפנים"
- חוזרים לנגן. לינה מנגנת סולו, שעיה מקשיב לה, עוצר אותה.**
- שעיה: הנה, פה!
- לינה: אה... פה זה לא זיוף, ניגנתי ככה בכוונה.
- שעיה: מה בכוונה?
- לינה: אתה אמרת לי לנגן ככה (מנגנת משהו)
- שעיה: נכון...
- לינה: אבל אני חושבת שככה (מדגימה) הרבה יותר טוב.
- שעיה: סליחה!?
- לינה: הרבה יותר טוב. עוד הפעם, תקשיב...
- שעיה: נשמה... אולי קודם תלמדי את מה שיש ללמוד, אחר כך תהיי יצירתית...
- לינה: אני לא אבטומט!
- שעיה: היא לא אבטומט... לינה תקשיבי...
- מקי: דוקא יש בזה משהו...
- שעיה: תעשי את זה עוד פעם.
- (לינה מנגנת שוב)**
- שעיה: (לנגנים) מה אתם אומרים?
- אילן: ממתי אתה שואל אותנו?
- שעיה: מעכשיו.
- תומר: זה בסדר גמור.
- אילן: היא פתרה את המעבר, ככה אפשר לחזור על זה
- בן עמי: כן, זה יפה.
- מקי: בלי כל ה...
- נכנס פיטוסי, מנופף בדיסק לכיוון שעיה.**
- לינה: נו, מה דעתך על הנגינה שלי?

פיטוסי: יפה מאוד, התקדמת. מי היה מאמין? שיעיה בוא רגע בבקשה. (שיעיה מתעלם)
שיעיה!

לוקח אותו הצידה, מקי מגיע גם הוא

פיטוסי: תתחילו לעבוד על זה.

מקי: מה לדעתך אנחנו עושים בארבע שעות האחרונות?

פיטוסי: לעבוד על זה! (מנופף בדיסק) זה.

מקי: מה יש על דיסק?

פיטוסי: הכינור של עזורה.

מקי: בשביל מה?

פיטוסי: בשביל הפליי-בק.

מקי: איזה פליי בק?

פיטוסי: אח שלך לא עידכן אותך?

מקי: שיעיה?

פיטוסי: היא תנגן עם פליי בק.

מקי: מה זה שיעיה? כל הזמן הזה שאנחנו יורקים דם לנגן איתה, לחינם?

שיעיה: אני חושב ש... היא יכולה לנגן חי, פיטוסי. היא משתפרת כל הזמן.

פיטוסי: אבל הזמן נגמר, עוד שלוש שעות ההופעה, והיא לא נשמעת טוב, לא לחתונה

של דחבש. אתה צריך לדבר איתה. עכשיו.

שיעיה: מה אני אגיד לה?

מקי: את האמת, לשם שינוי.

שיעיה: תביא. ח'ברה, קחו הפסקה. לינה חכי רגע.

הנגנים יוצאים

לינה, אני באמת... את באמת... מנגנת יותר טוב מרגע לרגע. הבעיה שהזמן

שלנו נגמר...

לינה: ואני לא מספיק טובה, אני מבינה.

שיעיה: לא, פשוט ההופעה מתקרבת ו...

- לינה: זה בסדר, אני לא כועסת.
- שעיה: יופי...
- לינה: היה טוב לנגן! אל תרגיש לא נעים. אתה גם לא צריך לתת לי כסף, רק נסיעות...
- שעיה: את לא מבינה אותי, אני מאוד רוצה שתופיעי איתנו הערב!
- לינה: נו? מה הבעיה?
- שעיה: (לוקח אויר, מראה לה את הדיסק) את פשוט תנגני עם פליי בק...
- לינה: אתה רוצה שאני אעמוד על הבמה, אחזיק כינור ביד ואעשה תנועות כאילו אני מנגנת?
- שעיה: בדיוק.
- לינה: (מקללת ברוסית)
- לינה ניגשת ומתחילה לארוז את הכינור שלה**
- שעיה: לאן את הולכת?
- מקי: (לעצמו) ידעתי.
- פיטוסי: אנחנו נפצה אותך, אני אתן לך עוד... מאתיים דולר, ביחד חמש מאות דולר, בשביל לעמוד שעתים שלוש על במה... בבית חולים את עובדת שבוע בשביל חמש מאות דולר.
- לינה: שבועיים, לא שבוע, שבועיים.
- פיטוסי: אז את מסכימה.
- לינה: כן...
- פיטוסי: יופי.
- לינה: אני מסכימה שתיקח את הכסף שלך ותאכל אותו עם הרבה... החריף הזה שאתם אוכלים! מה אתה חושב שאני?
- פיטוסי: אל תהיי לנו עכשיו קדושה. את צריכה את הכסף.
- לינה: אתה אפילו לא יודע כמה. הבן שלי, בן 18, הלך לקזינו, הפסיד כסף, עכשיו הוא חייב \$5000, אם אני לא משלמת להם כל שבוע, שוברים לו ידיים ורגליים. אני עובדת בשתי עבודות, לפעמים שתים שלוש משמרות רצוף בבית

חולים, לא קונה לעצמי כלום, אבל אני בחיים, בחיים, לא אעשה מה שבקשת ממני, גם לא בשביל מאה אלף דולר! אתה רוצה שאני אהיה בובה? מריונטה עם כינור? מהתחלה לא חשבת לתת לי לנגן.

שעיה: זה לא נכון, אני חשבת... ..

לינה: אז למה הוא (פיטוסי) הלך להכין דיסק? למה לא אמרת לי מהתחלה שאתם רוצים שאני אעשה כאילו?

שעיה: חשבת ואת עוד חושב שאת מסוגלת לנגן חי, אבל פיטוסי שומע מהצד ואומר שיש בעיה, ואני כבר לא יודע כלום, נטחן לי המוח, גם אני לא ישנתי הלילה, ולא אכלתי ואני כבר לא שומע על האוזנים ולא רואה על העינים... ..

מקי: אולי את תנגני חלק מההופעה חי, ובקטעים שיותר קשים לך תנגני עם פליי בק. מה את אומרת?

לינה: אני לא אעמוד שניה אחת על הבמה ואעשה כאילו. אני אשבור את הכינור ולא אעשה דבר כזה.

שעיה: אני מצטער, לא ידעתי שזה כל כך רגיש אצלך... ..

לינה: מילא מנהל שלכם, אני לא מצפה ממנו שיבין, אבל אתה? אתה מוזיקאי, אתה זמר!

פיטוסי: הי גברת, גם אני הייתי פעם זמר... ..

לינה: אתה לא היית מסכים לשיר כאילו, למה אתה חושב שאני כן? כי אפשר להגיד לי מה לעשות? כי אתה משלם לי? כי אני אשה? כי אני רוסייה? למה? (שתיקה) מזל שלא בטלתי מכירה של כינור שלי. משהו בפנים אצלי ידע שאני לא יכולה לסמוך עליכם, אתם בדיוק מה שאומרים עליכם... .. אתם שקרנים, כולכם!

שעיה: לינה!

לינה: ואתה השקרן הכי גדול!

שעיה: לינה חכי רגע.

לינה: (בגבה אליו) מה יש לך כבר להגיד?

(שעיה שובר את הדיסק, פיטוסי חופן את ראשו)

- שעיה: אני מאמין בך, לא בחתיכת פלסטיק הזאת. את מנגנת איתנו חי.
- לינה: המנהל שלכם בטח הכין עוד אחד.
- פיטוסי: אין עוד אחד! מה עשית שעיה, מה עשית? גברת, אין לי שום דבר אישי נגדך, ולא נגד הרוסים, ולא נגד אף אחד, מצדי את יכולה להיות אתיופית עם נקודות סגולות, העיקר שתביאי את המאוואל הנכון.
- לינה: אני מנסה, אתה חושב שזה קל לי? אני לא מצליחה לכוון את הכינור שלי לסולם של המוזיקה שלכם. אתם לא כנרים, אתם לא יכולים לעזור לי. זה לא רק הכיוון, קשה לי עם הרבע טונים.
- פיטוסי: ואם נביא לך את הכינור של עזורה?
- לינה: לא צריך, בכינור הזה יש הכל, אפשר לנגן בו קלאסי וכליזמר ומרוקאי וגם רוקנרול אם רוצים, אבל צריך לכוון אותו... אני צריכה לעבוד עם מישהו שמחזיק כינור כמו אמא שמחזיקה תינוק... בונה כינורות או מאסטרו!
- חילופי מבטים בין מקי שעיה ופיטוסי, לכולם ברור במי המדובר**
- שעיה: חשבתי עליו מהתחלה אבל...
- פיטוסי: אז למה לא אמרת כלום? אני אקח אותה אל שמשון.
- מקי: רעיון מצוין.
- שעיה: לא, בעצם לא.
- מקי: למה לא? הוא יכול לעזור לה. תעזוב רגע בצד את החשבונות שלך איתו...
- שעיה: אני אקח אותה.
- מקי: מה?
- פיטוסי: לא לא, עדיף שאני אקח אותה אליו.
- שעיה: הגיע הזמן לסגור את העניין הזה, ביני ובין שמשון.
- פיטוסי: הוא לא ירצה לעזור לה אם היא תבוא איתך.
- שעיה: יהיה מה שיהיה - אני את שלי חייב לעשות.
- פיטוסי: תלך אליו מחר, למה דוקא עכשיו?

שעיה: בלילה, בתא מעצר, היה חושך מצרים, אבל אני, לאיפה שלא הסתכלתי - ראיתי מראות, אפילו שעצמתי עינים - ראיתי מראות. ובכל המראות ראיתי את עצמי. הבנתי משהו, אחי, משהו חשוב, אולי הכי חשוב בחיים. הכל חוזר אלי, כל מה שעשיתי ואמרתי וצעקתי בחיים - הכל חוזר אלי, בומרנג אחרי בומרנג... והם כולם פוגעים בול, מקי. אני נשבע לך שבתא מעצר אמרתי לעצמי שדבר ראשון שאני עושה אחרי שאני משתחרר זה ללכת לבקש סליחה משמשון, לפני כל אחד אחר! יצאתי, כל הבלגן עם עזורה והציוד, שכחתי מזה לגמרי, והנה... כנראה שאני צריך לתקן משהו אחר, כדי שמשהו אצלי יזוז קדימה.

מקי: אתה מתחזק אחי. לך אליו.

שעיה: תאספו אותנו כבר בדרך לאולם.

שעיה לוקח כינור של לינה ויוצא

פיטוסי: למה אף אחד לא מקשיב לי במקום הזה, למה? שולחים אותי להביא דיסק ושתי דקות שאני חוזר שוברים לי אותו בפרצוף...

מקי: מה אתה רוצה ממני?

פיטוסי: גם אתה לא מקשיב לי! בקשתי ממך להעמיס את הציוד, לא העמסת, עיקלו אותנו, בקשתי ממך לשמור על עזורה, לא שמרת... "אתה מתחזק אחי, לך אליו..."

מקי: משהו טוב קורה לאח שלי.

פיטוסי: אה...

מקי: אל תגיד אה, היית צריך לראות איזה יופי הוא עבד עם לינה...

פיטוסי: אל תשלה את עצמך. הוא צריך אותה. אם עזורה היה חוזר, הוא מעיף אותה קיבינימט. אנשים לא משתנים בן לילה.

מקי: לא צריך להשתנות, הכל נמצא אצל הבן אדם במחסן, השאלה רק מה הוא בוחר להעלות במעלית.

פיטוסי: אצלי במעלית כל הזמן עולה תמונה אחת: דחבש, דופק אצלי בדלת, כמה ימים אחרי שהודיעו לדינה על המחלה, עם שני כרטיסי טיסה במחלקה ראשונה לניו

יורק למומחה הכי גדול בעולם למחלה שלה. איך הוא שמע על המחלה – אין לי מושג, היינו חברי ילדות, אבל כשהתבגרנו התרחקנו לגמרי. זולר אחד הוא לא נתן לי לשלם, בתי מלון, בתי חולים - הכל על חשבוננו. הרופאים בארץ לא נתנו לה חודשיים לחיות, הטיפול שדחבש סידר לה בניו יורק האריך לה את החיים בעוד שנתיים מאושרות. עכשיו אתה מבין מה זה בשבילי לפגוע באיש הזה, בשמחה שלו? הוא התקשר אלי קודם, שאל אם הכל בסדר. ואני שקרתי לו ואמרתי כן. רציתי למות ולהיקבר ליד דינה.

מקי: אתה לא מאמין שלינה תצליח?

פיטוסי: נער הייתי וגם זקנתי, זה לא יעבוד מקי.

מקי: אולי שמשון יעזור.

פיטוסי: לא כשהיא באה עם שיעה. הוא יגלגל אותה ואותה מכל המדרגות.

מקי: עד כדי כך?

פיטוסי: כן עד כדי כך. קדימה, לאולם.

תמונה 4 – הבית של המאסטרו שמשון כליף, שעה אחר כך

לינה אצל שמשון, היא מנגנת, שמשון מתקן אותה, מכוון לה את

הכינור. שיעה מציץ

שמשון: תעשי גליסנדו... ותחזרי הביתה... פחות ויברטו... יותר עדין, לא תכף קרשנדו...

תרחפי עם הקשת, תחזיקי את הקשת חזק, אבל חלש... זהו, זהו, זה הטארבאב...

שמשון מבחין בשעיה בזעף

שמשון: בקשתי ממך להישאר בחוץ, לא?

שעיה: אני פשוט לא מאמין, הייתי יכול להישבע שעזורה מנגן. אתה קוסם שמשון.

שמשון: לא קוסם ולא בטיח. הכינור שלך היה מכוון לסולם קלאסי של אירופה - מי לה

רה סול, ואני כוונתי לך אותו לסולם ערבי - רה סול רה סול. זה הכל. עכשיו

יהיה לך יותר קל לנגן. אתה מפריע לנו.

שעיה: שמשון, יש לי זכות לבקש ממך סליחה!

שמשון: סלחתי.

- שעיה: אני לא מרגיש ככה.
- שמשון: אתה לא סולח לעצמך, מה אתה רוצה ממני?
- לינה: מה עשית לו?
- שמשון: לא חשוב עכשיו, תנגני...
- שעיה: שמשון היה המורה הראשון שלי למוזיקה, כל מה שאני יודע – זה ממנו. לפני כמה שנים, הקלטנו משהו ביחד, ושמשון הציע איזה עיבוד שהוא הכין לשיר שלי, אבל אני, במקום לקבל באהבה את מה שבא מאהבה, ישר לי קפץ לי האגו, הפסקתי את ההקלטה, צעקתי עליו, ירדתי עליו... קראתי לך "זקן מטומטם" ליד כל הנגנים האחרים...
- שמשון: שעיה? אני לא מאמינה שאתה יכול להגיד דבר כזה.
- שעיה: אני אמרתי דברים הרבה יותר גרועים. איך לא ראיתי מה אני עושה לעצמי, אני לא יודע...
- לינה: מאסטר, הוא מבקש ממך סליחה.
- שמשון: הוא לא פגע בי. (לשעיה) היה טאראב אותו הלילה, ואתה קלקלת אותו, לכולם.
- שעיה: אני משלם על זה מחיר כבד. אנשים לא רוצים לעבוד אתי.
- לינה: מה זה טאראב?
- שמשון: זה בערבית, טאראב זאת מילה מיוחדת ל... ל...
- שעיה: להנאה שבאה מהמוזיקה.
- שמשון: הנאה זה קטן, הנאה באה מהעולם הזה, אוכל, שתיה, תשמיש, מזה נהנים, לפעמים. טאראב זה חתיכה קטנה של גן עדן, מתנה מאלוהים לאנשים בעולם, כמו השמש והגשם, זה המקום הכי גבוה שהמוזיקה, ורק המוזיקה, יכולה להביא את בן אדם. בשביל להרגיש טאראב, בשביל לדעת חס וחלילה לא לקלקל אותו, שעיה, לא חשוב מאיפה אתה בא, ולא חשוב איזה מוזיקה אתה מנגן, חשוב רק שהלב שלך יהיה פתוח, לא האזנים.
- לינה: אבל אני, כאילו יש לי מחסום על הלב... אני יודעת על מה אתה מדבר, לפעמים אני מרגיש טאראב זה, אבל אני לא מצליח להחזיק אותו...

- שמשון: ציפור - תנסי לתפוש אותה - תעוץ, לא? חכה בסבלנות, תהיה בן אדם, תעבוד קשה, אולי היא תתשיב לך על הכתף, אולי לא. וגם אם היא תתישב, הציפור, אל תחזיק מעצמך כאילו יש לך אותה לתמיד, למה אז היא תעוץ. עכשיו תלכו, שלא תשביתו שמחה של חתן וכלה. תלכו!
- לינה: אני עוד לא מספיק מוכנה. אני מפחדת...
- שמשון: תנגני עם הפחד.
- לינה: אולי נעבוד עוד קצת על הרבע טונים?
- שעיה: אין זמן לינה!
- לינה: רק עכשיו אני מבינה כמה עוד יש לי ללמוד...
- שמשון: אני לא לימדתי אותך שום דבר חדש, מקסימום השקיתי קצת את הזרע. אדמה טובה כבר יש לו.
- שעיה: תודה שאתה עוזר לנו.
- שמשון: אני לא אומר לא למי שבא אלי ורוצה ללמוד.
- שעיה: אני זוכר שמשון, אני לעולם לא אשכח.
- מתקרב אל שמשון, שמשון מתרצה ומחבק אותו. נכנס פיטוסי**
- פיטוסי: מצאתם זמן לרומנטיקה?
- שעיה: פיטוסי, תכיר, היורשת של עזורה! יש נסים בעולם!
- פיטוסי: (קולט את לינה) איזה נסים, תראה איך היא נראית?
- שעיה: היא נראית בסדר גמור.
- פיטוסי: להלויה לא הייתי שולח אותה עם הבגדים האלה.
- לינה: אפילו לא התקלחתי, יש לי ריח של בית חולים...
- שמשון: איפה הראש שלך יא פיטוסי?
- לינה: אני לא אעלה על במה ואעמוד מול קהל שלובש בגדים הכי יפים, עם הסמרטוטים האלה, ככה אני לא מנגנת.
- שעיה: את רוצה שנעבור דרך הבית שלך? ניקח איזה בגד יפה...
- לינה: אלה הבגדים הכי יפים שיש לי.

פיטוסי: מאיפה נביא לך עכשיו... עוד פחות משעה אנחנו על הבמה!

לינה: (נזכרת) בואו, בואו, דאזא, דאזא...

יוצאים כולם.

תמונה 5 – מכון יופי – עשרים דקות אחר כך

זהבה על הכסא, הינומה על ראשה, נכנסת סימון.

סימון: זהבה אבא שלך מתפוצץ, החתן שלך מחכה, האורחים מחכים, הלימוזינה מחכה בחוץ...

זהבה: חייב להיות מקום בעולם שבו לאף לא איכפת איך אני נראית, לא יודעת איפה, באוסטרליה או באיזה אי בקריביים, או אולי אפילו באמצע עיר גדולה, מקום כזה שמסתכלים לבן אדם בפנים, לא בפנים. יש מקום כזה, בטוח, ואני אמצא אותו, בקרוב אני אמצא אותו. אני אחפש, אני אגיע למקום, אני אסתובב בין אנשים, ואני ארגיש מיד. ושם אני אישאר. אני, ופיני, והכלבה שלו גולדי. נפדה את הצ'קים השמנים של כל הנשמות הטובות שיבואו לחתונה ונעוף לכולכם מהעינים.

סימון: זהבה תעופי כבר לאולם.

זהבה: שיחכו קצת, מה יש? החתן שלי יודע שאני הולכת לאחר, ואבא שלי... אני מתה לראות את הפרצוף שלו עכשיו, אני מקווה שהצלמי וידאו התחילו לצלם.

נכנסת לינה

לינה: שלום סימון.

סימון: שלום לינה.

זהבה: (ללינה) מה את אומרת, כדאי לי ללכת לחתונה שלי או לא?

לינה: סימון, תעשי ממני יפה?

סימון: (ללינה) מה קרה ששינית את דעתך? מצאת מישהו להיות יפה בשבילך?

לינה: לא אחד – הרבה. אני מנגנת הערב, בחתונה.

סימון: את? מה את מנגנת?

- לינה: כינור. אני כנרת, לא ידעת?
- סימון: לא. אף פעם לא סיפרת לי... עם מי את מנגנת?
- לינה: עם איזה להקה... פגשתי אותם היום ו... סיפור ארוך, ואין זמן.
- סימון: טוב, כנסי פנימה, הבנות יטפלו בך.
- לינה: אין לי זמן, ואני צריכה גם בגדים, ונעלים...
- סימון: אל תדאגי, נוציא אותך מפה יותר יפה מהכלה... אופס.
- זהבה: תודה נשמה.

לינה יוצאת

- סימון: ואת מה? הבטחת ללכת.
- זהבה: אני הולכת.
- סימון: את נראית נפלא עם האיפור.
- זהבה: די כבר סימון, אתי את יכולה להיות כנה, לשם שינוי. את כולך מוכרת של אשליות ושקרים. באמצע המדבר את מתלבשת כאילו יצאת מ"ווג", תולה על הקירות תמונות של דוגמניות, ואומרת לנשים הטפשות שמאמינות לך "תשלמו טוב, ואני אעשה שתראו כמוהן וכמוני". עלי זה לא עובד. לי יש חסינות מכל התעשייה הזאת של היופי. מצידי היית יכולה למרוח לי את כל הקרמים והמסיכות שלך על התחת.

יוצאת . סימון נשארת המומה. מתישבת, נכנס שיעיה

- שיעיה: סימון?
- סימון: מה קרה? יש עוד איזה קללה ששכחת לקלל אותי? עוד איזה עלבון שאתה חייב לירוק עלי?
- שיעיה: חס וחלילה. אני פשוט... אני הבאתי את לינה.
- סימון: רגע אחד, אתה רוצה להגיד לי שהיא מנגנת איתכם?
- שיעיה: כן, במקום עזורה, הכנר שלנו.
- סימון: אבל איך?
- שיעיה: את זה עוד ניראה. אבל לא בגלל לינה נכנסתי פנימה. יכולתי להישאר בחוץ.

- סימון: מה אתה מסתכל עלי ככה?
- שעיה: שכחתי כמה שאת יפה...
- סימון: זאת העבודה שלי, באת להתחנף?
- שעיה: לא.
- סימון: רצית להגיד משהו?
- שעיה: לא... כן... אני מצטער שהעפתי אותך מהלהקה, מה הייתי יכול לעשות סימון?
להמשיך לשיר איתך כאילו כלום לא קרה? להמשיך לשיר את שירי האהבה
שכתבנו אחד לשני?
- סימון: רציתי שתעשה מה שאתה עושה עכשיו - תדבר אתי, תסביר לי...
- שעיה: מה היה פה להסביר? יצאתי מדעתי מרוב קנאה.
- סימון: לא הייתה לי שום כוונה לפגוע בך שעיה, אתה לעומת זאת הלכת לחפש נקמה.
- שעיה: כשהעפתי אותך מהלהקה אני פגעתי קודם בעצמי ובלהקה. מקי צודק לגמרי.
- סימון: מקי תמיד ראה אותך הכי טוב.
- שעיה: היום אני יודע שאם היינו ממשיכים איתך, הלהקה הייתה במקום אחר לגמרי.
השילוב של שנינו היה פיצוץ.
- סימון: אבל יש לי קול כזה קטן.
- שעיה: את יודעת שרציתי רק להרגיז.
- סימון: אני יודעת.
- שעיה: על מה את באמת כועסת? יש לך היום חיים נהדרים, ילד, בית יפה, עסק
מצליח... מה היה יוצא לך ממני? תסתכלי עלי - לא בית, לא משפחה, לא רכוש,
והמעט שהיה לי - מעוקל. בסך הכל עשיתי לך טובה גדולה כשהוצאתי אותך
מהעולם של המחזיקה, לא?
- סימון: תתעסק אתה כל היום עם מייק אפ וחצ'קונים וכל הכלות ההיסטריות האלה.
אין לי כוח יותר, נמאס לי מהשקר הגדול הזה.
- שעיה: מה עוד אני צריך להגיד, כדי לקבל את הציוד שלנו בחזרה?
- סימון: עוד לא הבנת?

- שעיה: אני מצטער. אני מבקש סליחה.
- סימון: לא, את זה כבר אמרת.
- שעיה: מה רוצה האישה? גדולי הפסיכולוגים לא הצליחו למצוא תשובה לשאלה הזאת... (חושב) איזה חמור אני... איך לא הבנתי? את רוצה לשיר! (היא אלא עונה) את רוצה לשיר?!
- סימון: קח את כל הסלון הזה, רק תן לי לחזור לשיר!
- שעיה: רגע רגע, זאת לא היתה הצעה.
- סימון: אתה סתמת לי את הפה, אתה תתן לי הזדמנות לפתוח אותו בחזרה.
- שעיה: בסדר, מתי את רוצה להתחיל?
- סימון: אני יודעת? אני אבוא, אני אעשה חזרות, ולאט לאט הערב.
- סימון: מה הערב?
- שעיה: בחתונה של זהבה דחבש.
- סימון: מה פתאום הערב?
- שעיה: קהל כזה חשוב את לא מפסידה.
- סימון: זה לא ילך...
- שעיה: לא כל הערב, כמה שירים. מה יש? לינה יכולה לעלות לנגן איתכם מהיום להיום ואני לא? אני ואת צריכים חזרות?
- סימון: אני הולכת להתלבש.
- שעיה: יש רק בעיה אחת קטנה... אם את רוצה שגם ישמעו אותך, תביאי איתך איזה מיקרופון. מישהו עיקל כל הציוד שלנו אתמול.
- סימון: אני לא צריכה להביא כלום. הציוד מחכה לכם באולם. שחררתי את העיקול ושלחתי אותו לשם לפני כמה שעות.
- שעיה: אבל... למה?
- סימון: לא בזכות הביקור הקודם שלך, כמו שאתה בטח מבין. שתראה את אחיך, תן לו נשיקה גדולה.

- שעיה: מתי לינה תהיה מוכנה?
- סימון: חצי שעה.
- שעיה: אנחנו צריכים להיות על הבמה.
- סימון: נשיר את "מלון אורחים"?
- שעיה: לא זוכר את המלים.
- סימון: אתה זוכר את המלים.
- שעיה: בטח שאני זוכר את המלים... הנגנים יהרגו אותי. לא מספיק שהפלתי עליהם את לינה, עכשיו גם אותך.
- סימון: טוב מאוד, הגיע הזמן שתתחבר לחלק הנשי שלך.
- שעיה: זה מה שאני עושה מהבוקר!

תמונה 6 - אחורי הקלעים של אולם החתונות, חצי שעה אחר כך.

- שעיה ולינה מגיעים לאולם, לינה לבושה בהידור, ונראית מצוין
- שעיה: לינה, את זוכרת את השירים, את יודעת את כל הכניסות והיציאות, הכינור שלך מכוון, את נראית נפלא, את תהיי פיצוץ. תראי כמה קהל יש, אולי אלף איש...
- לינה מציצה הקהל, וחוטפת שיתוק מוחלט.**
- שעיה: את בסדר?
- לינה: (ברוסית) אני לא יכולה...
- שעיה: מה את לא יכולה?
- לינה: אני כבר לא זוכרת שירים, לא יודעת מה בא אחרי מה...
- שעיה: לינה את נותנת לי יד ואנחנו עולים לבמה...
- מנסה למשוך אותה אולם היא מנערת אותו בצעקה ובתנועה חדה,**
- לינה: למה הבאת אותי לפה? מה אתה משוגע? אני נכשלת כל החיים שלי במוזיקה, לא סתם, כן? לא סתם! כבר 15 שנה אני לא מנגנת מול קהל, רק לעצמי ולאודיציות.
- שעיה: בסדר, יש לך פחד קהל, זה קרה לטובים ביותר.

- לינה: הם מסתכלים עלי... הם מסתכלים ומחכים ולא יוצא צליל. אצבעות שלי קפואים לגמרי, כאילו מישהו שם בקרח.
- שעיה: קומי ותראי להם מה את יודעת, קומי ותראי להם כמו שהראית לנו בחזרה, מתי תקבלי עוד הזדמנות כזאת? אל תשברי עכשיו, את ראית מה הייתי צריך לעבור בשביל להגיע לכאן איתך...
- לינה: אתה היית נהדר, וג'נטלמן...
- שעיה: אני מאמין בך...
- לינה: אני מבקשת סליחה
- שעיה: את תהיי נהדרת, אני מאמין בך.
- לינה: אני לא מאמינה בעצמי. אני אעשה לכם בושות.
- שעיה: הלואי והייתי יכול להוכיח לך כמה אני מאמין בך, הלואי...מה עוד נשאר לי לעשות? מה לא עשיתי איתך לינה? מה לא עשיתי עם החיים שלי... הנה המזל המסריח שלי, שתמיד מביא אותי על יד, נותן לי להריח את הריח הטוב, ואז בועט בי בתחת.
- כרוז: גבירותי ורבותי, חתן וכלה יקרים, אני מזמין לבמה את להקת "הלב הלבן"**
- לינה: שעיה... אתה צריך לעלות על במה, שעיה.
- שעיה: בכל דרך שאני הולך, מחכה לי בסוף קיר.
- לינה: בוא, נשבור קיר זה ביחד, בוא.
- שעיה: את בסדר? עבר לך הפחד?
- לינה: לא, אבל יש מישהו שאני מפחדת ממנו הרבה יותר מקהל.
- שעיה: מי?
- לינה: ילדה קטנה אחת, בת עשר, שכבר שלושים שנה רוצה לנגן כינור. אם אני לא מנגנת עכשיו, ילדה תמות, תישאר רק לינה... בוא.
- אל הבמה נכנס עזורה, עדיין בחלוק של בית חולים, עם הכינור**

שעיה: עזורה? אתה חי? אתה חי?!

קופץ עליו ומחבקו ומנשקו

לינה: אולי אני הולכת?

שעיה: חס וחלילה. אמרתי לך שאני מאמין בך, נכון? מה חשבת? ששקרתי?

אתם תנגנו ביחד! (נותן לה יד)

עזורה: מה?

שעיה: שתוק, תתלבש ותעלה לבמה! (יוצא, חוזר ותופש אותו בצווארון) ותתרחק

מהבאר!

תמונה 7 – במה של אולם חתונות

אל הבמה עולים אחד אחד הנגנים ומקי, מתחילים לנגן פתיח, ואז עולה פיטוסי.

פיטוסי: חמור, אם מזמינים אותנו לחתונה – ישר יודע שיש משהו לסחוב. תרשו לחמור זקן כמוני, לקחת בכוח לכמה רגעים את המקום של הסולן של הלהקה, ואפילו שהגרונ הוא לא מה שהיה, אני רוצה להקדיש שיר לחברי מילדות, ליקר ולאהוב באדם. דחבש, ממני – אליך, באהבה.

פיטוסי פוצח בשיר "שלום לבן דודי". לאחר כשני בתים עולים אל הבמה שעיה ולינה

שעיה: מחיאות כפיים לאחד והיחיד - אליהו פיטוסי! שהראה לנו שזמרים כמוהו חיים לנצח! תודה רבה פיטוסי, מכל הלב, תודה רבה... לאן אתה הולך? תישאר איתנו, תפוש דרבוקה. (שר) שלום לבן דודי.

מסיימים, מתחילים לנגן שיר חדש.

מי על מחיצות לבי דופק

ואותי הופך לסוהר?

לו רק מצאתי המפתח

שאת שנינו ישחרר.

זה שצוחק כמו עורבני

כשאני אומר "אני"

זה שכולו פרי דמיוני

הוא תמיד - אני זמני

פזמון:מי זה יושב אצלי בפנים?

אין לו שם וגם לא פנים

במראה אם אסתכל

אני רואה רק את הצל

לינה מנגנת היטב את השיר, בעידודו של שעיה, באמצע השיר עולה
עזורה ומצטרף, לתדהמת פיטוסי והנגנים.

פיטוסי: (מתעשת, על רקע המוזיקה) דחבש היקר, בגלל שאנחנו יודעים שאתה אוהב את

הכינור מכל כלי אחר, ובגלל שאנחנו אוהבים אותך, אנחנו הכנו לך הערב

הפתעה - לא כנר אחד – שני כנרים! קבלו את לינה, הכנרת שחזרה מן הכפור,

ואת עזורה, הכנר שעלה מן הבור!

מי זה יושב אצלי בפנים

כמו תינוק חסר אונים

מי הזקן המקנן בי

חוכמתו רבת שנים.

איך זה שאצלו אני אורח

והוא אורח בי?

זה שעם נשמתי פורח

זה שמפעים את לבי

שעיה: חתן וכלה יקרים, גבירותי ורבותי, אני מתכבד להזמין לבמה אשה יפה, שעושה אנשים אחרים יפים יותר, אבל לפני הכל – היא זמרת נפלאה, סימון!

סימון עולה לבמה.

שעיה: בן אדם הולך לבד בדרך ושר לעצמו, ופתאום לציזו הולכת אשה, וגם היא שרה לעצמה, ומשום מה, הם מתחילים ללכת ביחד, ולשיר, ומתוך השירים של שניהם, עולה שיר חדש, השיר שאין לו מלים, כי המלים שונות, והשפות שונות, אבל הלב - הוא אחד - הלב הלבן.

שעיה וסימון שרים דואט. עזורה ולינה בדואט כינורות.

האדם מלון אורחים
 כל הזמן באים הולכים
 השמחה, הדכאון
 מצלצל בפעמון
 כמו אורח לא צפוי
 מתגנב אחד שפוי
 בכי מר וחיוכים
 האדם מלון אורחים
 פזמון:

כי מי שכבר הגיע –

לא בא בשביל כלום

כל אחד הוא שליח

מהמורה הגדול, העלום.

הלב הלבן, אהבה הוא מזרים

ללב הלבן יש אלף שירים

אם יגון ומרעיו
 לביתך פורצים עכשיו
 רהיטיך מרוקנים
 תקבלם במאור פנים
 ואולי רק לשמחות
 את המקום הם מפנים.
 אין שום טעם בבריחים
 האדם מלון אורחים
 האדם פרשת דרכים
 תסביכים והפכים
 גם קוצים וגם פרחים
 האדם מלון אורחים.

תמונה 9 – אפילוג

אחרי ההופעה. הנגנים יושבים על הכלים. שיעה וסימון בצד.

מקי: עוד שעתיים שחרית.
 לינה: (שותה מבקבוק וודקה) למה מחכים?
 נגנים: (ביחד) לטיפ.
 מקי: איך את מרגישה?
 לינה: רגלים כואבים לי, ידיים כואבים לי, אבל כאב מתוק, פעם ראשונה אחרי הרבה זמן הרגשתי שמוזיקה שלי מביאה שמחה ללב של אנשים...
 שיעה: (לסימון) יש לי כמה שירים במגירה שכאילו חיכו רק לך.
 סימון: גם לי יש כמה דברים שחיכו רק לך...

נכנס פיטוסי

כולם: נו?

פיטוסי מנפנף בחבילה של ירוקים.

פיטוסי: תגידו שלום לחברים החדשים שלכם: שלום ג'ורג' וושינגטון, אהלן לינקולן.

תומר: ירוקים?

פיטוסי: כמו תחת של צפרדע. חמש מאות לכל אחד. מקי תחלק, רק על הכיפה שלך אני

סומך. תנוחו טוב חבר'ה, מחרתיים הופעה בטלויזיה, הולכת להיות לנו הרבה

עבודה...

הנגנים יוצאים מבסוטיס.

פיטוסי: (ניגש ללינה) דברתי עם דחבש, האבא של הכלה. הבעיה עם הבן שלך, עם

הקזינו? זה בסדר, החוב שלו מבוטל.

לינה: מה?

פיטוסי: מבוטל, הוא לא צריך לשלם אותו.

לינה: אבל איך... מה זה קשור?

פיטוסי: מה זה חשוב? לילה טוב.

שעיה ולינה נשארים לבד על הבמה.

לינה: אז... זהו?

שעיה: עשינו את זה, לינה. הראינו לכולם.

לינה: אני הייתי שמחה לעשות זה עוד פעם.

שעיה: גם אני, את היית נהדרת, אבל...

לינה: אבל כבר יש לכם כנר אחד. אני מבינה. בהצלחה.

פונה לצאת, נכנס עזורה, עם בקבוק ענק של שתיה חריפה

שעיה: בעצם... מה את עושה מחרתיים?

